

7. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

12. ÚNOR 1995

HORSKÉ KÁZÁNÍ V LUKÁŠOVĚ PODÁNÍ JE V DNEŠNÍ SITUACI
U NÁS VÍCE NEŽ AKTUÁLNÍ

(K článkům: Překvapení? a Myšlenka na neděli na str.3)

Vinný kmen

Svátkem obrácení svatého Pavla se uzavírá „Týden modliteb za jednotu křesťanů“. Námět pro tento rok byl vybrán z evangelia sv. Jana: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce, neboť beze mne nemůžete činit nic*“ (Jan 15,5).

Analogie, jež je základem symbolu ratolesti, je v Písmu svatém častá (sr. Iz 5,1-7; Jer 2,21; Ez 15,1-8). Je to symbol, který naráží na spojení Boha s jeho lidem a na lásku, s jakou ho vyvolil a jak ho miluje. Sám Ježíš jej používá, aby vysvětlil, jaký vztah existuje mezi Ním a učedníky.

Obraz vzatý z přírody bezprostředně a účinně popisuje nadpřirozené tajemství sdílení života mezi Ježíšem a jeho učedníky. Tak jako u vinného kmene a ratolesti, tak také mezi Mistrem a učedníky proudí stejná životní míza, předává se týž božský život, onen věčný život, „*kteří byl u Otce a nám byl zjeven*“ (1 Jan 1,2).

Ratolesti vyrůstají z vinného kmene, z něj čerpají živiny tak aby vyrašily květy a uzrál „plod“. Stejným způsobem jsou učedníci spojeni s Pánem a kvůli tomuto existenciálnímu spojení mohou duchovně působit a přinášet plody: „*Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li ve kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně*“ (Jan 15,4).

Ratolesti nemají vlastní život: žijí pouze zůstanou-li spojeny s vinným kmenem, z něhož vyrostly. Jejich život se ztotožňuje s životem vinného kmene. Proudí v nich jediná míza; vinný kmen a ratolesti vydávají tentýž plod. Mezi nimi je tedy neoddelitelné pouto, které dobře symbolizuje pouto, které existuje mezi Ježíšem a jeho učedníky: „*Zůstaňte ve mně a já ve vás*“ (Jan 15,4).

Společenství lásky

Mají-li všechny ratolesti tutéž mízu vinného kmene, jsou také spojeny mezi sebou vzájemným společenstvím. Z této skutečnosti, že jsou ve společenství života, vyplývá i požadavek společenství lásky: „*abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás*“ (Jan 15,13). Mocná láska, která nezná omezení a hranice a kterou Ježíš uvádí do vztahu se svou smrtí, již podstoupí, aby vykoupil „přátele“, učedníky, kteří v něho uvěřili: „*Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele*“ (Jan 15, 13). Odkaz na vykoupění ještě silněji zdůrazní společný osud

Kristových učedníků: **všechny vykoupil jediný Pán.**

Dekret druhého vatikánského koncilu o ekumenismu objasnil toto vitální tajemství společenství, a to přivtělení pokřtěných ke Kristu: „*Svatostí křtu, kdykoliv je podle ustanovení Pána řádně udělena a přijata s náležitou dispozicí ducha, člověk je skutečně přivtělen ke Kristu ukřižovanému a oslavenému a znovuzrozen k spoluúčasti na Božím životě*“ (UR 22). Kvůli tomu je křest svátostným poutem jednoty, která existuje mezi Kristovými učedníky.

V průběhu staletí bohužel roztržky vnesly hluboké zmatení do křesťanského společenství. Vyvolaly trhliny a leckdy dramatická odloučení, jež nezřídka způsobila trýznivá utrpení. Avšak žádné rozdělení nemohlo přerušit základní společenství, které trvá mezi těmi, kteří „*vzývají trojediného Boha a vyznávají Ježíše jako Pána a Spasitele*“ (UR 1).

Cíl: jednota

V poslušnosti ke Kristově vůli, jenž se modlil za jednotu svých učedníků, a v důvěře v podporu Ducha svatého, ekumenické hnutí usiluje s vytrvalou oddaností o to, aby **rozvíjelo prvky jednoty a řešilo eventuální rozporny**, tak aby umožňovalo růst částečného společenství, které již existuje, s cílem dosáhnout **plné jednoty víry, svátostí** a harmonického rozčlenění církevní struktury.

Různé iniciativy, které rozvíjí ekumenické hnutí, jakož i opravdový a vlastní teologický dialog, směřují - každý ze své strany - k jedinému cíli: dosáhnout jednoty, jakou chtěl Pán. I tento rok máme důvod děkovat Pánu za tolikrát znamenitě naděje, které v nás vzbuzuje úsilí o jednotu.

Různé formy dialogu urychlují proces, který už byl vytyčen. Došlo se tak k důležitým objasněním některých osudově důležitých témat, jako je ono „ospravedlnění“; provedené bádání nás přiblížilo ke společnému chápání.

Jak v této souvislosti nepřipomenout, že jsem nedávno mohl podepsat kristologické prohlášení s patriarchou východní asyrské církve Mar Dinkhou IV., v němž společně vyznáváme stejnou víru v Ježíše Krista, Boží Slovo, které se stalo Člověkem, pravého Boha a pravého Člověka? Tímto prohlášením se vyřešil spor, který trval v církvi více než 1 500 let. Tak se znovu potvrdilo, že prostřednictvím dialogu, navzdory velké vzdálenosti doby a kultur je možné

objasnit nedorozumění a předsudky.

Částečné výsledky, kterých se zatím dosáhlo, ukazují, že zdánlivě nepřekonatelné překážky mohou být příležitostí k růstu v poznání plnější pravdy. Jsou to výzvy, kterým je nutno čelit a jež vyžadují ze strany křesťanů osobní angažovanost, horlivost a snad ještě větší rozhodnost. Životní míza, která proudí v ratolestech a jež pochází z vinného kmene, živí naléhavý požadavek „**udělat víc**“. Rok dva tisíce, který už je na dohled, je také pobídkou dělat to lépe a víc, aby tak ve třetím tisíciletí křesťanské éry společenství života mezi ratolestmi a vinným kmenem bylo mnohem věrnějším obrazem Toho, který je pravý vinný kmen: Ježíš Kristus.

Drazí bratři a sestry! Obnovme své úsilí a prosme Pána, aby nám dal vytrvale a s dobrou vůlí kráčet po již započaté cestě, abychom dosáhli pokoje, smíření a chválili Boha, takže naše svědectví bude moci být věrohodné pro svět.

Radio Vaticana 25.1.1995
(Titulky a zvýraznění:
redakce Světla)

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medžugorje
25.1.1995

Drahé děti!

Zvu vás, abyste otevřely svá srdce Ježíšovi, jako se květ otvírá slunci.

Ježíš si přeje naplnit vaše srdce pokojem a radostí.

Nemůžete, děti, uskutečnit mír, když nejste v míru s Ježíšem. Proto vás vyzývám ke zpovědi, aby Ježíš byl vaší pravdou a mírem. Děti, modlete se, abyste měly sílu uskutečnit to, co vám říkám. Já jsem s vámi a miluji vás.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Vzpomeň si: „*Mír musí nastat mezi člověkem a Bohem i mezi lidmi!*“ (26.6.1981)

„*Je třeba pozvat lidi, aby se zpovídali každý měsíc, zejm. na první sobotu. Zde jsem o tom ještě nemluvila. Vyzvala jsem lidi k časté sv. zpovědi... Dělejte, co jsem vám řekla. Je mnoho těch, kteří to nedodrží. Měsíční sv. zpověď bude lékem pro církev na západě. Je nutné předat toto poselství západu.*“ (6.8.1982, podle franc. překl.)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Paradox křesťanství

Radujte se a jásejte, hle, máte hojnou odměnu v nebi

(Lk 6,23ab).

Bohoslužba slova, kterou nám církev připravila pro tuto neděli, přináší velmi závažné poselství. To je klíčem k pochopení podstaty radostné zvěsti. Nespokoj se s tím, co uslyšíš při nedělní bohoslužbě. Uchyl se do ticha své domácí svatyně a přečti si znovu a pozorně vybrané úryvky. Posad se znovu k Ježíšovým nohám a poslouchej jeho slovo s otevřeným srdcem.

Představuje nám dvě odlišné skupiny lidí. Ti jedni žijí v nouzi, nedostává se jim majetku, strádají hladem a žízni. Po jejich tvářích často stékají slzy. Svět se snaží pošlapat i to nejšetrnější, co nosí ve svém nitru: jejich dobré jméno. Vyhošťuje je ze svého středu, dává jim najevo svou nenávist a pohrdání.

Té druhé skupině nic neschází. Mají všechno, co potřebují ke své povrchní radosti. Svět je chválí, vyvyšuje, odměňuje. Jsou úspěšní, mají dobré postavení.

Ježíš jednoznačně straní těm prvním. Nejedná se jen o nějaký neúčinný soucit. Vybízí je k opravdové radosti, protože jsou to překvapivě právě oni, kdo mají před sebou skvělou budoucnost.

Pro ty, které takový postoj překvapuje, má Ježíš příklad z dějin vyvolaného národa: ti, které Izrael uctívá jako skutečné proroky, patřili právě k těm prvním. Platí to v plné míře i o proroku Jeremiášovi, jehož slova jsou obsahem prvního čtení. Dosvědčuje nám to i žalmista ve své první písni.

Ale je tu ještě mnohem bližší a výmluvnější doklad: vlastní život Ježíše Krista. Lišky mají doupat, ptáci mají hnízda, a Syn člověka nemá, kam by hlavu položil. (Mt 8,20). Neměl se kde narodit, sklízel pohrdání a nenávist mocných a když umíral, losovali o jeho šaty, žebrol o kapku vody, skončil v opuštěnosti a pohaně.

Budeš se muset rozhodnout. Ježíš nijak neskrývá skutečnost, že ty, kteří se přidávají doopravdy a bezvýhradně k němu, čeká zde na zemi podobný úděl. Může se jim stát, že se jim dostane krajního pohrdání, nenávisti, že budou vyhoštěni z této blahobytné společnosti. Někteří budou zbaveni nejen majetku, cti, přízně, ale i života. A přesto na tom trvá.

Nelekej se takových situací. Ježíš nás ubezpečuje, že se musíme obávat právě opačného stavu. Běda nám, kdybychom o něj usilovali a našli v něm zalíbení. Byli bychom jako jalovec v pustině, suchopárné poušti, solném

kraji, kde nelze bydlet (Jer 17,6). On ví, že jsme slabí lidé, zná z vlastní zkušenosti i lidský strach a úzkost. Ale také ví z vlastní zkušenosti, že právě tudy vede cesta ke skutečné blaženosti.

Tento paradox křesťanství by totiž skutečně neměl žádný smysl, kdyby Kristus nevstal z mrtvých (1 Kor 15). Předtucha a oprávněná naděje na konečný triumf mění zásadně zorný úhel na všechny hodnoty, které tě obklopují.

Ježíš nemá v úmyslu tě vystavit obavám a strachu. Naopak. Právě ti oznámil radostnou zvěst, že můžeš prožívat hluboké štěstí i v nejkrajnější chudobě, že tě bude blažit vědomí nejvyšší důstojnosti i uprostřed nejhlubšího ponížení. Bude to tehdy, jestliže se plně spoleheš na Něho, který přemohl svět i smrt.

Až skončí Ježíš toto své kázání, bude ti k dispozici k důvěrnému soukromému rozhovoru. Můžeš se mu beze všeho svěřit se svými předsudky, pochybnostmi, námitkami i obavami. Máš-li nouzi, můžeš si Mu postěžovat. Máš-li hojnost, zeptej se, jak dál. A až ti odpoví a zeptá se tě: „Věříš tomu?“ odpověz jako Marta: „Ano, Pane!“ (Jan 11,27).

Bratr Amadeus

PŘEKVAPENÍ?

"Blahoslavení budete, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyobcují a potupí a kvůli Synu člověka vás připraví o vaše dobré jméno."

(Lk 6,23)

Jestliže v tuto zimní dobu při ranním pohledu z okna uvidíme zasněžené střechy a na teploměru několik stupňů pod bodem mrazu, není to pro nás žádné šokující překvapení. I když třeba před tím byla série teplejších dnů a někde jsme uviděli větévku kočiček, nikdo rozumný ještě nečeká návrat vlaštovek, protože, volky nevolky, je únor a zima má svá nezadatelná práva. Potkat se s ledem a mrazem je nyní zcela normální, šokující by bylo, kdyby v zahradě rozkvetly růže.

Jestliže někdo byl překvapen mrazivým větrem, který zavanul ve veřejném životě po soudním výroku o vlastnickém právu svatovítské katedrály, pak to bude možná tím, že si neuvědomil, jaká je „roční doba“. Už postoj veřejnosti proti návratu mariánského sloupu na Staroměstské

náměstí signalizoval, že tradičně odmítavý postoj k církvi (nikoliv pouze jako synonymu habsburského mocnářství) nebyl krátkodobými sympatiemi ke staříckému kardinálovi nijak překonán. První návštěva Svatého Otce potěšila katolíky, ale pro ty druhé byla spíše výzvou k mobilizaci proti hrozící expanzi klerikálů. Požadavek na navrácení uloupeného majetku je tato společnost ochotna uznat komukoli. Staré šlechtické rody, které vlastně byly součástí onoho mocnářství, se mohou bez problému přihlásit o své statky, a budou jim vydány, i když půjde o národní kulturní památky. Jen církev je na tom jak ten kantor Halfar, který škaredou měl chybu....

Někdo je z toho smutný, někdo roztrpčený, někdo pohněvaný, někdo uražený a dotčený. Někteří bubnují na poplach, jiní kladou ultimáta. Než vyrazíme do boje, musíme si dobře uvědomit, za co chceme bojovat, a podle toho zaujmout náležitý postoj. I když je naše věc spravedlivá, nesmíme se nechat unést emocemi.

Při zprávách o počasí nám technika umožňuje podívat se, jak to vypadá v okolních zemích. Vidíme tak názorně, že to, co tropí počasí u nás, není naší „vnitřní záležitostí“, ale souvisí to s celkovou povětrnostní situací v Evropě i ve světě. Prolistoval jsem několik katolických týdeníků, které vyšly v západních zemích v prvních týdnech tohoto nového roku. Mám-li zůstat u meteorologické terminologie, pak musím konstatovat, že v Evropě a vůbec ve světě udeřila na církev nejen krutá zima, ale že se vrací doba ledová. Vlna záští a odporu vůči církvi, která se u nás ozvala v posledních týdnech, to jsou jen závaný ledové bouře, která zachvátila takřka celý svět. Jsou místa, kde se tato zášť neprojevuje jen na stránkách tisku či v projevech premiérů či poslanců. Jsou místa, kde doslova a do písmene teče krev mučedníků. Ano, nepřátelský postoj vůči Bohu a církvi je v tuto chvíli skutečným znamením doby. Při tom vůbec nezáleží na tom, zda někde podesítky let vládli komunisté vůbec (pokračování na str. 5)

POJĎTE SE MNOU
DO VEČEŘADLA

Večeřadlem nazýváme místo, kde byla ustanovena Eucharistie a kde žili učedníci po Ježíšově nanebevstoupení (Sk 1, 14).

Ve večeřadle se s nimi udála velká přeměna. Z bojácných a ustrašených lidí, kteří od svého Mistra dokonce utekli, se stávají nadšení apoštolové, kteří se nebojí postavit se na ulici a nadšeně hlásat Radostnou zvěst. Kdo je příčinou této změny? Je to Duch svatý, kterého na ně v den Letnic sešlal Pán, jak slíbil.

V dnešní době velkého odpadu od víry a neposlušnosti vůči papeži Panna Maria svolává svoje děti do večeřadel, aby spolu s nimi jako tehdy s apoštoly vyprosila Ducha svatého, protože jen ten dokáže způsobit zázrak Božího milosrdenství, aby se lidé obrátili ke svému Bohu. Matka Boží nás prostřednictvím večeřadel vede k druhým Letnicím, které budou triumfem jejího Neposkvrněného Srdce, jak to slíbila ve Fatimě.

Dvě velké události se staly v Jeruzalémském večeřadle: Ustanovení Nejsvětější oběti a Letnice. Celá Církev byla tehdy ve večeřadle. Tam se zrodila a odtud se také šířila do celého světa. Proto se i večeřadlo musí rozšířit na celý svět. Nejsvětější oběť se koná po celém světě a po světě se také šíří večeřadla modliteb s Pannou Marií na vyprošení nových Letnic.

Je čas nové evangelizace. Papež a s ním i celá Církev vybízí k evangelizaci. Ani první evangelizace by se neobešla bez letniční posily. Tak ani nová evangelizace nebude možná bez vyprošení nových Letnic.

„Volám dnes všechny syny Církvě, aby se spojili v jednom neustálém večeřadle modlitby se mnou, vaší nebeskou Matkou.

Moje Neposkvrněné Srdce je místem tohoto nového duchovního a univerzálního večeřadla. Do něho musíte vstoupit svým úkonem zasvěcení, které vás navždy světuje mně, abych mohla spojit svůj hlas s vašimi hlasy při vyprošování daru druhých Letnic pro Církev a celé lidstvo.“ (14.5.1989)

Druhé Letnice přijdou jako řeka milosti a milosrdenství. Druhé Letnice přijdou jako rosa na svět a přemění poušť v zahradu, do které poběží celé lidstvo... Vezměte toto ubohé lidstvo do své kněžské náruče a přineste je do mateřské kliniky mého Neposkvrněného Srdce, aby bylo uzdraveno vaší Nebeskou Matkou. Toto činíte, když přivádíte všechny, kněze, věřící, děti, mládež a rodiny k zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci. Odvahu moji milovaní!“ (28.6.1990)

(Z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“. Můžete si ji vyžádat - i laici - ve Středisku MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc)

Liturgická čtení v týdnu

Neděle 12. února 6. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Jer 17,5-8 Ž: 1,1-2.3.4+6 odp.: Ž 40(39), 5a 2. čt.: 1Kor 15,12.16-20 Ev.: Lk 6,17.20-26
Pondělí 13. února ferie	- 1. čt.: Gn 4,1-15.25 Ž: 49,1+8.16bc-17.20-21 odp.:14a Ev.: Mk 8,11-13
Úterý 14. února ferie	- 1. čt.: Gn 6,5-8;7,1-5.10 Ž: 28,1a+2.3ac-4.3b+9b-10 odp.:11b Ev.: Mk 8,14-21
Středa 15. února ferie	- 1. čt.: Gn 8,6-13.20-22 Ž: 115,12-13.14-15.18-19 odp.:17a Ev.: Mk 8,22-26
Čtvrtek 16. února ferie	- 1. čt.: Gn 9,1-13 Ž: 101,16-18.19-21.29+22-23 odp.:20 b Ev.: Mk 8,27-33
Pátek 17. února nez. pam. sv. Alexia	- 1. čt.: Gn 11,1-9 Ž: 32,10-11.12-13.14-15 odp.:12b Ev.: Mk 8,34-39
Sobota 18. února nez. sobotní pam. Panny Marie	- 1. čt.: Žid 11,1-7 Ž: 144,2-3.4-5.10-11 odp.:srv.1b Ev.: Mk 9,1-12

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne	12. 2.	13. 2.	14. 2.	15. 2.	16. 2.	17. 2.	18. 2.

Antifona	919	934	949	964	980	996	1666
Žalm	784	783	783	784	784	784	783

Ranní chvály

Hymnus	920	935	949	964	981	997	1667
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	693	939	953	969	985	1308	1669
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1655
Záv. modlitba	693	939	954	970	986	1308	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	693	943	957	973	990	1006	1022

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	944	959	975	991	1008	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	693	694	948	962	979	995	1011	694
Prosby	918	933	948	963	979	995	1011	1028
Záv. modlitba	693	693	948	963	980	996	1308	695

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

(pokračování ze str.3)

nezáleží na tom, zda církev se domáhá svého majetku či ne. Kdykoliv a kdekoliv se najde záminka k útokům proti církvi. To, co je právě aktuální tu či onde, to je pouze prostředek a způsob, který se odpůrcům právě hodí k tomu, aby naplno rozvíjeli svou hru. Protože všichni ti premiéři, poslanci, žurnalisté, „teologové“ či domorodí fundamentalisté jsou ve skutečnosti jenom loutkami, jimiž si podle svých plánů hýbá odvěký Odpůrce, který se domnívá, že nyní udeřila jeho rozhodující chvíle. Náš protivník ďábel skutečně obchází jako řvoucí lev. Ale my máme zůstat silni ve víře. Netyká se to jenom nás v zemích koruny české. Víte přece, že vaši bratři ve světě musejí také tak trpět (srov. 1 Pt 8,9).

Především musíme odložit všechnu rozhořčenost. Máme snad právo na zvláštní úctu a vážnost, protože jsme křesťané nebo proto, že jsme v minulosti strádali? Protože se domníváme, že pravda je na naší straně? Především to není naše zásluha. Milostí Boží jsme to, co jsme. A pak, nesmíme zapominat, co patří k podstatě křesťanství: Budete u všech v nenávisti pro moje jméno (Mt,22). Blahoslavení budete, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyobcují a potupí a kvůli Synu člověka vás připraví o vaše dobré jméno (Lk 6,23). Bylo by to pro nás povážlivé, kdyby nám lidé lichotili. Zařadili bychom se mezi nepravé proroky (srov. Lk 6,26).

Ale Ježíš bezprostředně na to dodává s velkým důrazem: Milujte své nepřátele... dobročtěte těm, kdo vám zlořečí, modlete se za ty, kdo vás pomlouvají (Lk 6,27). Jsou vlastně politováníhodní. Protože si nedovedli vážit pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli... jsou plni podlosti, lakoty, jsou sama závist, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči, pomlouváči, zpupní, nadutí, chlubití... (Řím 1, 28n). Je to až neuvěřitelné, jak dobře znal Apoštol národné poměry v naší zemi a v naší době. Ta zaslepenost, které jsme dnes svědky, to není věc nevědomosti, to je důsledek postoje, zásadně odmítavého postoje vůči Bohu a všemu, co s ním souvisí. Zvykli si na to, že hradčanské panoráma zdobí také chrámové věže. Co by zbylo z těch Hradčan bez věží? A co by vůbec zbylo z Prahy bez věží? Jenže pro ně jsou ty věže jen architektonická ozdoba. Vůbec si nepřipouštějí, že to jsou ruce, které ukazují k nebi. Chrámy, to jsou muzea, lákající cizince, kteří jsou zdrojem příjmů. O tom, kdo v těch chrámech sídlí, a o oběti, která se tam i za ně přináší, nemají vůbec potuchy. Všechno to „církevní“, tedy všechno to Boží je pro ně něčím cizorodým a nepatřičným. Udivuje nás, že pan premiér si nevzpomíná, kdo je to Augustin Navrátil. Tady se zapomíná

na daleko podstatnější věci. Ta církev, která je základem veškeré kultury v tom širším i užším slova smyslu, a tím i základem národního bytí, už nemá právo být součástí této společnosti. Zaslepený národ, který si „přivlastnil“ katedrálu, aby mu krmila jeho sentimenty, cítí nezbytnost se o ni handrkovat, jako by měla přijít do cizích rukou.

Tady ovšem nejde ani tak o katedrálu, o církevní majetek. Tady jde o Boha. Nejedná se tu o názor nebo vědomost. Jedná se o základní postoj. Můžeme požadovat, aby si člověk osvojil tu či onu vědomost, tu či onu dovednost. Nikdy však jej nemůžeme nutit, aby zaujal ten či onen postoj. Vstupovali bychom do hájemství jeho svobody, a to je místo, kam nikdy sám od sebe nevstoupil ani Bůh. Romano Guardini ve své stati Odpůrce píše: „Co žádá vůle Otce od Ježíše? Aby přinesl lidem Boží království... Při tom však musí s úctou respektovat svobodu člověka. Musí své poselství HLÁSAT, ale nesmí vykonávat vliv na své posluchače. Musí UČIT, ale ne agitovat a verbovat. Musí VAROVAT, ale ne zastrašovat. Musí NALÉHAT, ale ne nutit. Smí lidem pomáhat, ale jen do té míry, aby na ně nevykonával nátlak. Kdyby tak učinil, bylo by to vítězství Satanovo.“

Nátlaková ultimáta, jakou je hládkovka Augustina Navrátila, nepatří do rejstříku prostředků, jimiž má křesťan působit na druhé. Víme ostatně, jakým způsobem si naši zaujatí odpůrci interpretují naše slova a skutky. Na koho by měla taková nátlaková akce zapůsobit? Na premiéra a jeho družinu? Přijme ji spíše jako záminku k ještě radikálnějšímu postoji. Nebo na veřejnost? Při svém hlasování v Aréně ukázala svou zásadovost. Když byl Don Bosko v situaci, že šlo o velmi vážná a existenční rozhodování, poslal své chlapce s rúžencem před svatostánek. Nikdy nikomu nestavěl ultimáta, a nakonec dosáhl svého.

Pokud jde o církevní majetek, tady mají své slovo naši církevní představení. Bez jejich vědomí a souhlasu by se v tomto směru neměla zahajovat žádná laická iniciativa. Sluší se, aby nespravedlivě odcizený majetek byl vrácen. Ale problém není zase takový, že by s tímto majetkem církev stála nebo padala a měl by proto být obětován lidský život.

Budeme zajisté v diskuzi pokračovat, ale nikoliv způsobem, jaký se uplatňuje v televizní aréně. Je nutno z křesťanského pohledu zvažovat, co je možno a nutno říci a udělat v zájmu spravedlnosti a pravdy, a co již je řečeno jen proto, protože jsme si neodvlekli usilovat, abychom měli za každou cenu poslední slovo. Nám totiž poslední slovo nepřísluší. Nebudou je mít ani naši odpůrci. Poslední slovo

bude mít Bůh, u něhož je tisíc let jako jeden den.

A pokud jde o televizní pořad Aréna, domnívám se, že by představitelé církve neměli přijímat pozvání k účasti na takovém druhu zábavy. Je to totiž zábava nedůstojná. Ve všech arénách světa se proti sobě staví rovný s rovným. Jen v této „aréně“ je jich pět na jednoho. K tomu se přidá hlasovací mašinerie, jako by pravda byla tam, kde je většina. Aréna je hybrid zaměřený na „deformování“ veřejného mínění. */

Více než o veškerý majetek nám musí jít o to, aby se tento národ vrátil svobodně a s radostí ke svým křesťanským kořenům. Abychom se u sv. Václava nescházeli pouze tehdy, když nám teče do bot. Budeme-li s veškerou rozhodností a křesťanskou důsledností plnit tento úkol, nemusíme se obávat, že se nám nedostane hmotných prostředků. Budeme-li hledat nejprve to, co máme hledat, všechno ostatní nám bude přidáno.

Lubomír Štula

*/ Za jedno jsem nicméně aréne povděčný: že jsem si mohl udělat i vizuální představu o tom, kdo je to M. C. Putna.

Redakce SVĚTLA upozorňuje

Otázkám restituce církevního majetku jsme se věnovali už v prvním čísle SVĚTLA (v r. 1993) článkem Dr.H. Fadruse. V ročníku 1994 m. j. v 23. čísle (Jak vznikl církevní majetek) a v 28. čís. (univ.prof.Dr.Ivo Císař: Církev a stát u nás). Doporučujeme čtenářům, aby si tyto články znovu prostudovali a orientovali se tak správně v záplavě dezinformativních článků a projevů, kterými se nepřátelé církve snaží zamaskovat protiprávnost a nemorálnost současného stavu. Usilují o vstup „do Evropy“ - a zapomínají, že v Evropě platí v té věci jiné právní názory a normy...

Citujeme závěr zmíněného článku z čís. 28/94:

"Snad nutno dodat ještě toto: právo, jež není nějaká „pofiderní spravedlnost“, jak se o něm vyjadřuje P. Krejčí, není dáno pouze státními zákony: ty mohou být někdy i protiprávní. Jinak se upadá do juridického pozitivismu a zbožštění státu. Právo se musí řídit spravedlností, tedy mravností, která má svůj původ a záruku v Bohu. A proto právě silou víry, k níž Petr Krejčí vyzývá katolickou církev, projevujeme naznačené zásady a snažíme se i modlitbou, aby byly uznány a uskutečněny.

(Anebo se snad máme domnívat, že ODS chce využít situace zanechané pro církev komunismem?)"

Ivo Císař

Ve dnech 24. a 25. ledna se v pražském arcibiskupském semináři konalo 11. zasedání České biskupské konference, kterého se zúčastnil i apoštolský nuncius arcibiskup Giovanni Coppa. V úvodní části se biskupové zabývali stavem příprav návštěvy papeže Jana Pavla II. v Praze a Olomouci ve dnech 20. a 21. května a vyslechli zprávu o práci přípravných výborů, v jejichž čele stojí v Praze biskup František Lobkowicz a v Olomouci biskup Josef Hrdlička. Byly dohodnuty konkrétní postupy pracovních skupin pro nejbližší dobu.

Arcibiskup Jan Graubner předložil konečné znění učebnice náboženství pro 9. třídu, které pak biskupové schválili k vydání. Dále jednali o náboženské formaci mládeže v souvislosti s přípravou osnov a učebnic náboženství pro mládež středoškolského věku včetně učňů a materiálu pro formaci skupin mládeže. Uložili katechetické komisi a sekci pro mládež přípravu programu náboženské formace, který bude vycházet ze světového katechismu katolické církve. Tento program počítá mimo jiné s přípravou animátorů a s vypracováním katechismu pro mládež.

Plzeňský biskup František Radkovský podal zprávu o přípravě do-

kumentu o úkolech laiků v životě společnosti i v životě církve. Dokument vychází ze zkušenosti, že přibývá věřících, kteří se chtějí podílet na vyučování a předávání víry druhým. Bylo dohodnuto shromáždit další připomínky k návrhu a předložit jej doplněný na příštím zasedání konference.

V rámci současných diskusí o sexuální výchově biskupové důrazně požadují, aby tato otázka byla chápána jako součást celistvé výchovy a aby byla založena na jasných mravních hodnotách. Na prvním místě jsou za ni odpovědní rodiče, proto jí má být věnována pozornost zvláště v rodinné výchově. Rodičům je třeba v tomto úkolu pomáhat. V tomto směru jim má být nápomocna i škola. Biskupové ustavili pracovní skupinu pod vedením brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho, která se bude zabývat podrobným studiem tohoto problému.

Konference věnovala pozornost ekonomickým otázkám. Při financování některých projektů se vyskytují potíže, které plynou z faktu, že státní dotace se přes inflační vývoj nezvyšují a ekonomické problémy nejsou zatím řešeny ani restitucí církevního majetku.

Biskup Jaroslav Škarvada podal návrh na zařazení Dne uprchlíků. V České republice je nyní asi 200.000 uprchlíků zvláště ze zemí, kde se bojuje. Z nich asi polovina zde žije ilegálně, bez právní ochrany a zdravotnické péče. Ze strany církve koordinuje pomoc uprchlíkům ústředí Charity ve Vladislavské ulici ve spolupráci s diecézními Charitami. Tato činnost se slibně rozvíjí v součinnosti se státními úřady i se soukromými organizacemi, jako je Helsinský výbor, Člověk v nouzi a pod. Konference schválila návrh, aby se Den uprchlíků slavil v neděli, která je nejbližší svátku sv. Josefa. Letos připadá tento den přímo na neděli 19. března. Komise pro migraci připraví k této příležitosti pastýřský list.

Zasedání pozdravil za Konferenci biskupů Slovenska rožňavský biskup Eduard Kojnok.

Biskupové vydali během zasedání výzvu k pokání a jednotě křesťanů, kterou pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk přečetl během ekumenické bohoslužby slova v kostele sv. Václava na Šmíchově v úterý 24. ledna.

*Tisk ČBK Praha
P. M. Fiala, D. Kalcovská*

KATOLICKÝ SEN

Jakub Deml napsal před 63 lety v „Katolickém snu“:

„....My jsme zatím ještě blázni, poněvadž žijeme pro sen, pro Srdce Ježíšovo, pro své katolické, nejen světové, ale přímo vesmírné CENTRUM. Ale za sto let nám budou říkat „Buditelé národa“. Ale ať nám říkají jakkoliv, ať na nás třeba docela zapomenou), ale ať se konečně národ zastaví ve svém šílenství a pochopí, kde je jeho pravé vlastní CENTRUM.“

Do těch sta let již chybí jen 37. Právě se rodí ti, kteří pak podepřou nebo rozboří národní identitu, která byla rozhodující také pro založení chrámu sv. Víta. Jeho vrácení církvi je dnes pro mnohé jako zlý sen!?

Spřádejme dále svůj katolický sen přízí modliteb směrem do pravého vesmírného CENTRA. To se jen zdá, že je to méně než tenoučka pavučinka. V síti našich modliteb uvízne právě tolik zla, kolik je zapotřebí, abychom se povznegli z úpadku.

Vojta Kos

JAN PAVEL II. K LETOŠNÍMU POSTU

Kardinál Roger Etchegaray informoval o obsahu poselství Jana Pavla II. k letošnímu postu. Tématem je analfabetismus, který papež pranýřuje jako velké zlo. Podle statistiky UNESCO neumí přes miliardu lidí číst ani psát.

„Hlad po vzdělání je podobně trpký jako hlad po potravě“, cituje Jan Pavel II. úvodem encykliku *Populorum progressio*. Analfabetismus je jev, který zabraňuje většině chudých lidí, aby překonali svou bídu. V posledních 25 letech se na tom změnilo jen málo. Na svých pastoračních cestách se přesvědčuje o hladu a vykořisťování. „Člověk, který neumí číst ani psát, je odsouzen k tomu, že nezná svá práva. Je vyloučen z moderního světa se měnícího světa práce, zůstává chudý v dvojnásobném smyslu. Stále žije několik set milionů dětí, které nemohou navštěvovat žádnou školu. Často proto, že pro ně žádná škola neexistuje. Jak zdůraznil 2. vatikánský koncil, ke skutečnému lidství se člověk dopracuje jen pomocí kultury. Intelektuální vzdělání je proto rozhodujícím prvkem při rozvoji lidské kultury, která vede k nezávislosti a svobodě. Na alfabetizaci se proto musíme dívat jako na investici pro budoucnost. Čím je větší počet těch, kteří umějí číst a psát, o to je ten který

národ nezávislejší. Alfabetizace neusnadňuje jen spolupráci mezi národy, ale slouží i míru. I prohloubení evangelia je spojeno se vzděláním člověka.

Ke konci poselství vyzývá papež všechny zodpovědné v církvi, aby hlásání radostné zvěsti spojovali se vzděláváním.

Tisk ČBK Praha

Hladovka za restituce církevního majetku

Pan Augustin Navrátil ukázal mnohokrát v době totality věrnost svému přesvědčení i za cenu vězení a nuceného pobytu v psychiatrických ústavech.

Dnes však vrácení církevního majetku nepatří mezi hlavní problémy katolické církve, a proto forma hladovky je v těchto souvislostech nepřiměřená.

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner se na p. Navrátila obrátil 25. ledna osobním dopisem, ve kterém mimo jiné uvádí, že za neúčinnější nástroj se vždy považovala ne hladovka, ale půst s modlitbou. Navrhuje "spojit se v úsilí o skutečnou obnovu naší společnosti osvědčenou cestou staré tradice církve prožívat každý pátek jako den postu a modlitby". Svůj dopis končí tím, že předpokládá, že p. Navrátil tuto nabídku přijme.

Tisk ČBK P. M. Fiala

Nezištnost je první podmínkou, aby naše skutky nesly pečeť lásky.

Kdyby někdo ve službách, jež prokazuje jiným, viděl jenom příležitost k tomu, aby něco získal pro sebe, třeba by to byla jen úcta a vážnost, není veden čistým hlasem dobrého srdce.

Dobry člověk nikdy nepočítá, co získá.

Za dar, který udělí, nečeká nic než radost nad tím, že pomohl jinému v nouzi.

Tak jako odmítá výhody a zisky hmotné, vyhýbá se i myšlence a touze po slávě a uznání za své skutky.

Zakrývá dobročinnost mlčením a odchází nevidně do ústraní.

Tají své milosrdné skutky úzkostlivěji, než jiní skrývají své chyby.

Nechce, aby jiní o nich věděli, aby se podarovaný snad necítil zavázán nějakou vděčností k němu.

Snaží se opravdově, „aby levice nevěděla o tom, co činí pravice.“

Dostane-li se mu náhodou uznání, je překvapen a takřka zahanben, tak málo po něm touží. Stále si připomíná slova Kristova: „Tak i vy, když učiníte všechno to, co vám bylo přikázáno, řekněte: Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“

Srdce nerozlišuje mezi těmi, kteří potřebují pomoci.

Nevidá se do tváře tomu, komu chce pomoci. Cítí povinnost utišit každou bolest a bídu.

Dobrota se neptá na národnost, na mínění druhého, nedbá sympatií ani antipatií.

Je tam, kde je vidět bídu.

„Potkám náhodou chudáka, který strádá hladem. K tomu, abych mu pomohl, nepotřebuji znát jeho jméno, zemi, z níž pochází, snad jej už nikdy nespátřím. Ale co na tom. Je to člověk... Milosrdná sestra obleče šat sv. Vincence z Pauly a přichází do nemocnice. Neví, koho bude ošetřovat, o koho se bude starat. Ale záleží na tom? Všichni ti trpící jsou členy lidské rodiny. Každý, kdo potřebuje péči, může být jist, že se mu jí dostane. Je to láska k člověku jakožto člověku“ (Julius Simon).

Dobré srdce se neuzavírá ani před zločinci, neboť, jak říká Platon: „pohrdneme-li jimi, zatvrdí se ve své zlobě.“

Příklad nám dává samotný Bůh.

„Zdaž nedává vycházet slunci na dobré i zlé?“ Zdaž nepřinesl Ježíš Kristus spásu všem lidem?

A zdaž neprohlásil sv. Pavel, že pro křesťana není rozdíl mezi pohanem a Židem, Řekem a Římanem, Skythem a barbarem, neboť všichni jsou bratři v Ježíši Kristu?

Naše dobrotivost by postrádala

známky křesťanské lásky, kdybychom činili mezi trpícími rozdíl.

To však neznamená, že bychom museli rozdávat své dary se zavázanými očima.

Cena daru závisí často na okolnostech, za nichž je udělujeme.

Musíme býti také pamětliví, že almužna, která otupuje usilování člověka o zachování života vlastní prací, je škodlivá a zhoubná. Lidem, kteří jsou schopni pracovat, dáváme možnost práce podle jejich schopností a vloh, mladým lidem dopomůžeme k odbornému vzdělání a řemeslné výchově.

Více lásky je přece v tom, jestliže vyzbrojíme člověka k životu, než když jej živíme svými penězi.

Nutno litovat toho, že mnozí bohatí lidé kladou neprozřetelně peníze do rukou chudiny, místo aby jí dali příležitost k práci, jíž by se živila.

I řeč srdce musí sledovat úvahy rozumu.

Aby dobročinnost byla projevem pravé lásky, musí být provanuta úctou a ohledem k ubožákovi, jemuž chceme pomoci.

Jsou dobrodinci, kteří zraňují srdce trpícího chladnou povýšeností a sebevědomím, které uráží.

Podávají sice pomocnou ruku slabým a zemdlým, ale zároveň je ještě hlouběji tisknou k zemi.

Pravá dobrota se nedopustí této nešetřivosti. Když někomu pomáháš, dej pozor na jeho sebevědomí.

Nepokořuj toho, jehož vlastní bída už dosti snížila v jeho očích.

Nedej pocítit, že stojíš nad ním.

Hleď ustoupit stranou, aby necítil tvůj chladný stín na svých ranách.

Jedině takto učiníš z ubožáka člověka a sobě přítele.

Nepřikládej trpícímu nových břemen tím, že ho nějak zavazuješ, vždyť se hrouť pod tíhou vlastní bolesti.

Místo, abys jej nově spoutával, učiň ho volným, aby se stal lepším.

Snad tato ohleduplnost nedodá myslí každému ubožákovi, ale jistě naopak dobročinnost provázená povýšeností zraní obdarovaného vždycky.

Pán Bůh miluje radostného dárce, praví sv. Pavel.

Dáváš-li, dávej s radostným úsměvem.

Tento úsměv plný lásky, jímž dobrota prozařuje každý skutek, je laskavost.

Laskavost je dobrodiní mnohem cennější, nežli je čas, práce nebo peníze.

Laskavost vyniká nad pouhou

dobročinností. Dodává naší štěrnosti vlídnosti a úsměvu, který získává.

Bída, kterou chceme zmírnit, nevyžaduje jen hmotných almužen, nýbrž právě tak vhodného a slušného způsobu.

Je k tomu třeba právě tak radosti a úsměvu jako chleba.

Chléb podáváný s úsměvem a vlídnou tvářící nasýtí mnohem vydatněji.

Laskavost doplňuje a dovršuje lásku, je nutnou podmínkou toho, aby skutek získal srdce.

Laskavost však nemá nic společného s pouhou zdvořilostí, která pouze přiodívá vnějšek. Vychází z hloubi duše a vlídný úsměv, jež vykouzlí na rty, je jen věrným zrcadlem toho, co naplňuje srdce.

Je projevem věrné úcty k těm, jimž pomáháme.

Bez této vnitřní úcty by byla všechna laskavost jen maskou.

Takováto dobrotivost, jež má své zdroje v naší bytosti, je sice obtížnější, ale také vzácnější než dobrota, projevovaná pouze navenek slovy a skutky.

Předpokládá, že myslíme na jiné bez jakéhokoli stínu opovržení nebo nespravedlivé kritiky.

To vyžaduje značnou námahu.

Abychom odstranili i stín zatrpklivosti ve svých úsudcích o jiných, musíme umět přemoci své sklony, které nás vedou k hledání chyb na našich bližních, o nichž pak rádi hovoříme. Nebudme přísní k jiným, když sami vyžadujeme, aby nás jiní posuzovali co nejmírněji.

Omlouváme-li sami sebe s takovou horlivostí, neodsuzujme lehkovážně jiné.

I když odsuzujeme jejich skutky, budme k nim shovívaví jakožto k lidem.

Tato spravedlivá a rozumná zásada je zdrojem laskavosti.

Dodává našemu chování nejen onu vzácnou zdvořilost, která byla nazvána „květem lidství“, nýbrž zalévá celého člověka teplem a jasem, jež podmaňují.

Vytváří kolem nás atmosféru, která odhalí naše nitro, a to mnohem snáze a opravdověji než naše slova a skutky.

Brzy se však stávají slova učenlivými průvodci našich myšlenek provanutých láskou. Nezraňují jiného roztrpčeným přízvukem nebo projevem opovržení, nevnašejí do duše bližního palčivý zármutek, jenž zabíjí tolik lidí. Vemlouvají se do srdce druhého konejšivou touhou, která mírní bolest, útěchou, která obnovuje síly a pozvedá k životu.

Z myšlenek J. Guiberta

KE SVATOŘEČENÍ JANA SARKANDRA

Mgr. Boh. Vajdová z Ostravy nám poslala kopii rozhovoru Michaela Borovičky se synodním seniorem evangelické církve Pavlem Smetanou o svatořečení Jana Sarkandra, zveřejněného v brněnském vydání Svobodného Slova 7.1.1995. Mgr. Vajdová píše:

V literatuře lze získat spolehlivější pramen např. v Přehledu českých církevních dějin Jaroslava Kadlece, který ve 2. dílu na straně 69. v souvislosti s podezíráním Jana Sarkandra píše: „Moravští stavové pojali z toho (jde o situaci, kdy J.S. zachránil v čele eucharistického průvodu Holešov od nájezdu kozáků) proti Sarkandrovi podezření, že předcházejícího roku v Polsku o vypravení kozáků vyjednával. Ve skutečnosti tuto záležitost vyřídil generál Michal Althan, kdežto Sarkander byl v Čenstochové na pouti...“ Tato pravda byla v rozhovoru zamlčena. Synodní senior také poukazuje na negativní vlastnosti Sarkandrov, aniž by uvedl jediný doklad svědčící o pravdivosti tohoto tvrzení. Velmi umně je také zaretušována skutečnost, že autory a propagátory zásady „cuius regio, eius et religio“, uzákoněné v Němecu mírem Augsburským r. 1555, kterou sám synodní senior označil za ne-mravnou, byli právě protestanté (J. Kadlec, str. 53). V jejím duchu bylo i v Čechách mnoho katolických farářů donuceno odejít, farní budovy zničeny a mnozí poddaní šikanováním a útlakem donuceni k přijetí protestantství. Také tvrdí, že J.S. byl nástrojem protireformace, není zodpovědný. Současně s majestátem Rudolfa II., poskytujícím v Čechách náboženskou svobodu, se usnesli někteří evangeličtí a katoličtí stavové na tzv. „Porovnění“, které stanovilo, že na královských statcích si mohou nekatolíci stavět své kostely. Nepřesná formulace způsobila, že v poměrně brzkém sporu o kostely německých evangeliků v Broumově a Hroboch, postavené na statcích praž. arcibiskupa, rozhodla česká kancelář a vláda, že „statky královskými se nesluší rozumět i statky církevní“. (J. Kadlec str.62). V tomto smyslu se blahoslavený Sarkander v Holešově ničím neprovinil.

Poněvadž se v tomto případě jedná o zveřejněný názor velmi významného hodnostáře evangelické církve, jedná se zjevně o snahu zakrýt nelidská mučení a umučení Jana Sarkandra vyšetřovací komisí složenou až na jednu výjimku (katolického soudce, který dodatečně o všem sepsal svědectví) z nekatolíků (J. Kadlec str. 69) a pomocí veřejného mínění zkomplikování či znemožnění jeho svatořečení“.

K těmto slovům pí Mgr. Vajdové dodáváme: Senior Smetana nesprávně

uvádí, že zvláštní zájem o Sarkandrovu kanonizaci projevila arcidiecéze krakovská v Polsku. Byla to však diecéze (nyní arcidiecéze) katovická, protože k ní patřilo donedávna Sarkandrovo rodiště Skočov. Nyní však Skočov patří k nově vytvořené diecézi bielsko-živiecké.

Dále tvrdí Smetana, že J.S. je „představitelem protievangelické misie“ a kanonizace má „potvrdit pojetí misie, které bylo překonáno“. Katolická církev vždycky byla a dosud je církví misijní, hlásá nauku Kristovu a získává nebo aspoň se snaží získat pohany i nekatolíky. To je její povinnost, uložená jí jejím zakladatelem. Proto i J.S. působil jako misionář mezi evangelíky, ale nepoužíval přitom násilí. Nemáme ani jeden doklad, že by používal násilných metod. V době Sarkandrově se dosti často užívalo násilí, a to ze strany katolíků i evangeliků. To ovšem už bylo překonáno a dnes už nikdo, ani z té druhé strany, násilí neuznává ani neschvaluje. O Janu Sarkandrovi nemůžeme říci, že byl násilným misionářem, a jeho kanonizace není schvalováním ani oslavováním násilí.

Podle J. Smetany „byl statečný ve věci, která byla diskutabilní“.

Byl to prý „politický proces, šlo o podezření z vlastizrady“. Je opravdu diskutabilní, kdo se dopustil vlastizrady, zda J.S., který uznával pravoplatně zvoleného českého krále, anebo odbojní povstalci, kteří toho krále sesadili a zvolili si vzdorokrále Fridricha Falckého. Sarkandrov proces byl sice z jedné strany politický, ale z druhé strany byl také náboženský. V době, kdy katolíci a protestanté stáli proti sobě, nebylo ani možno úplně oddělit zájmy politické a náboženské. Ale když potom šlo také o zachování zpovědního tajemství, pak už šlo o věc čistě náboženskou, i když zpovědní tajemství nebylo jediným ani hlavním důvodem mučení. Není možno popřít, že to byl proces také náboženský.

Smetana také tvrdí, že J.S. měl i vlastnosti, které „profil světce nešlechtí“. Neuvádí však, které to byly vlastnosti. Kdo se chce poučit o tom, jaké vlastnosti měl J.S. a zda tyto vlastnosti šlechtí profil světce nebo ne, ať si přečte sborník, právě vydaný Maticí cyrilometodějskou ke kanonizaci Jana Sarkandra. Tam najde poučení o vzácných vlastnostech Jana Sarkandra jako světce.

Také Michael Borovička uvádí některé názory, které neodpovídají historickým skutečnostem a s nimiž nemůžeme souhlasit. J.S. prý byl reprezentant „násilné rekatolizace, který se podílel na likvidaci bratrských sborů na Moravě“. Toto je ostatně myšlenka, kterou i senior

Smetana několikrát vyslovil ve svých dřívějších projevech. Především nutno zdůraznit, že J.S. nepoužíval násilí a proto nebyl reprezentantem násilné rekatolizace. Také neměl podíl na likvidaci bratrských sborů. Sám je ani nemohl likvidovat, to mohli dělat světští páni, kteří o tom rozhodovali podle nesprávné zásady „čí panství, toho náboženství“. Nemohl mít ani žádný podíl na jejich likvidaci, protože přicházel do farností, kde už dříve před jeho příchodem byly sbory likvidovány.

Je nesprávné tvrzení: „často střídali fary, za sedm let jich bylo devět“. J.S. byl knězem 11 let (1609 - 1620). Působil však jenom v sedmi farnostech. V některých případech byly okolnosti tak těžké, že tam ani nemohl déle působit (Opava, Jaktář, Uničov). Byl také jeden rok ve vězení pro podezření, že pomohl svému bratru Mikulášovi utéct z vězení, což se však ukázalo jako nepravdivé. Z jedné farnosti odešel na vlastní žádost (Charváty) pro neshody s farníky, jež se týkaly kostelního zpěvu. J.S. dbal na to, aby se zpívalo podle církevních předpisů, farníci však lpěli na lidových písničkách, asi pochybné ceny, a nechtěli poslechnout. J.S. raději ustoupil a vzdal se fary, než by vynucoval poslušnost tresty. Z toho je vidět, že měl mírumilovnou povahu a že nepoužíval nucení a násilí. Další tři farnosti převzal na přání šlechtických patronů (Zdounky, Boskovice, Holešov). To záleželo hlavně na vzájemné dohodě dotyčných patronů. Nebylo to následkem jeho nestálosti nebo vybiřavosti, ale spíše se tu projevovala jeho ochota sloužit tam, kde toho bylo více potřeba.

Nepřávek se odvolává Borovička na Rudolfov majestát. Ten nikdy na Moravě neplatil, protože byl vydán v době, kdy Rudolf vládl jenom v Čechách, nikoli na Moravě, kde tehdy vládl jeho bratr Matyáš.

Borovička také tvrdí, že J.S. „byl součástí násilné náboženské misie“, ačkoli není znám ani jeden případ násilí, jehož by se světec dopustil. Kanonizaci prý se církev „staví kladně k protireformačním tradicím“. Církev se zásadně staví proti všemu, co bylo v protireformaci špatné. Na Janu Sarkandroví však oceňuje jeho apoštolskou horlivost a s kterou se snažil nenásilnými prostředky získávat lidi pro pravou víru, jeho svědomitost v plnění kněžských povinností, zvláště v zachování zpovědního tajemství, hrdinskou trpělivost a vytrvalost v mučení a v modlitbě za nepřátele.

Nakonec Borovička vyslovuje naději, že ekumenický dialog nebude kanonizaci příliš narušen. Z katolické strany narušen nebude a doufáme, že ani z evangelické strany ne.

Prof.Dr.Vojtěch Tkadlčík

KARDINÁL V MANILE

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk ve svém projevu na X. světovém setkání mládeže v Manile ve čtvrtek 12. ledna navázal na úryvek Pisma, který tam zazněl: „Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista“ (1 Petr 1, 13). Uvedl, že dnešní svět je sekularizovaný a i my máme na něm účast. Tento proces sekularizace je však pro nás také „znamenání času“ v tom, že dnešní člověk orientovaný na smysly a zážitky přijímá pravdy cestou smyslové zkušenosti. Vlastní zkušenost se vzkříšeným Kristem měli apoštolové, a proto byli naplněni nadějí. Setkání se Zmrtvýchvstalým bylo pramenem této jejich naděje. „Udělat zkušenost vyžaduje velkou odvahu“, pokračoval kardinál Vlk. „Vy chlapi a děvčata ji máte, vždyť jste mladí.“ Dále hovořil o zkušenosti vlastního života, kdy se jako úspěšný maturant nedostal na vysokou školu a pracoval jako dělník. Vodítkem mu byla slova z 1. Petrova listu: „Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas.“ Tato slova zaslechl jako mladík při jedné mši na mariánském poutním místě.

Dodávala mu odvahu a naději při pozdějším studiu na dvou vysokých školách, v jeho kněžské práci a i později, když byl zbaven státního souhlasu a řadu let pracoval jako umývač oken. Slyšel je i při jmenování kardinálem loni 26. listopadu ve Vatikánu. Rekl dále: „Nabízím vám proto tuto zkušenost jako pokus jít cestou, po které šli apoštolové, jejich učedníci a prvotní církve podobně jako celé generace věřících. Nabízím vám ji jako zkušenost, která vznikla na základě odvahy splehnout se, opřít se o Kristovo slovo, přijmout ho pro svůj život, přestože okolí, prostředí a doba mohou být pro takovou cestu naprosto nepříznivé. Takto si můžete sami ověřit, že slovo Boží a s ním spojené přísliby platí. A nejen to: spolehnutí na Boží slovo, jeho přijetí za styl života způsobují osobní setkání se zmrtvýchvstalým Ježíšem, který řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“ Jde o to upnout konkrétně svou naději na pevný bod ve svém životě a stát se nositelem této naděje. To potvrzuje také Duch svatý, když mluví ústy biskupů a papeže na 2. vatikánském koncilu: „Zjevením promlouvá neviditelný Bůh ze své

přehojné lásky k lidem jako k přátelům a s nimi se stýká, aby je pozval k svému společenství a aby je do něho přijal.“

V dalším arcibiskup Vlk hovořil o různých lidských cestách k naději, které jsou založeny pouze na vlastní síle, na rozumu, vědě a technice. Ale tato nedostatečná naděje babylónské věže se tragicky zhroutila s pádem nacismu a komunismu a zanechala za sebou zpusť. Někteří hledají cesty umělé naděje, které spočívají v drogách.

Svůj projev k mladým zakončil slovy: „Existenciální touhu mladého srdce po velkých ideálech, touhu vykonat a dokázat mnoho pro dobro lidstva nebo podle evangelia touhu být kvasem a solí země musí nést velká, pevná, nadlidská, božská naděje, a tou je Kristus. Obnovte tuto naději! Zmocněte se jí! Staňte se jejími nositeli ve světě, který je pokoušen beznadějí! Tak naplníte onu palčivou, existenciální touhu každého srdce posunout svět kupředu, ukazovat cestu druhým mladým v době, která je ohrožena beznadějí.“

Tisk ČBK Praha

VÝZVA ČESKÝCH A MORAVSKÝCH BISKUPŮ

Při ekumenické bohoslužbě, konané v úterý 24. ledna v kostele sv. Václava v Praze na Smíchově, přečetl kardinál Miloslav Vlk výzvu českých a moravských biskupů k pokání a k jednotě křesťanů:

„Jan Pavel II. ve svém apoštolském listu „Příchod 3. tisíciletí“ vybízí všechny křesťany ke zpytování svědomí a ekumenickým iniciativám. Církve hlasem papežovým vyzývá všechny „své syny, aby se v pokání očistili ode všech omylů, nevěrnosti, nedůslednosti a zpozdilosti. Uznat poklesky minulosti je aktem věrnosti a odvahy, který nám pomáhá, abychom posílili svou víru“. Papež vyjadřuje lítost nad tím, že v minulosti církve nedokázala jasně odmítnout metody intolerance a násilí a zdůrazňuje, že pravdu není možné šířit jinou mocí, než je moc pravdy samé.

V témže duchu upřímného pokání se čeští katolíci jasně distancují od všech projevů náboženské netolerance a zneužívání moci v naší národní minulosti. Památka obětí náboženského násilí na obou stranách vyzývá dnes křesťany k vzájemné lásce, spolupráci a úctě k svobodě svědomí a přesvědčení každého člověka.“

TISK ČBK P. FIALA

SVATÝ OTEC NA DÁLNÉM VÝCHODĚ

Při setkání se členy vlády v sídle prezidentky Chandriky Bandaraiky Kumaratungy v hlavním městě Srí Lanky Colombu požádal papež upustit od každé formy násilí a rozpomenutí na tradice tolerance a plného respektování různosti jednotlivých lidových skupin.

„Nejnovejší podniknuté kroky v tomto směru“ dávají podle papeže podnět k naději. Od 8. ledna trvá na bývalém ostrově Cejlonu příměří mezi vládními jednotkami a separatistickými tamilskými povstalci. Ozbrojené srážky si vyžádaly v minulých letech na severu a na východě ostrova desetitisíce lidských životů. Tamilská skupina bojuje o stát nezávislý na Srí Lance.

Ve své promluvě přál Jan Pavel II., aby bohaté duchovní dědictví Srí Lanky pomohlo jejím obyvatelům najít spravedlivou rovnováhu při snaze o materiální pokrok na jedné straně a starosti o obecné blaho a o chudé na druhé straně. Papež vyjádřil dále svoji velkou úctu vyznavačům buddhismu a jeho nadpřirozeným hodnotám. Zdůraznil přání katolické církve k mezináboženskému dialogu a ke spolupráci při stavbě spravedlivého a bratrského světa s jinými náboženstvími. Na Srí Lance je 69% buddhistů, 15% hinduistů, 7,6%

muslimů a 6,8% křesťanů, především katolíků.

Před svým odletem ze Sydney varoval Jan Pavel II. Australany, že jejich láska ke svobodě nebude k ničemu, když současně neporoste respekt ke „svatosti života a k lidské důstojnosti každé jednotlivé osoby.“ Papež vyjádřil naději, že Austrálie se bude snažit o mír a podporu celkového pokroku. Také by měla potírat chudobu, hlad a nemoci, jak jen to je možné. Jan Pavel II. kladl obyvatelům na srdce jím nedávno blahověčenou řádovou sestru Mary MacKillop jako model osobní svatosti a příklad služby pro obecné blaho. Australané by měli využívat svých „duchovních zdrojů“ pro obnovu rodiny a společnosti.

V Papuji - Nové Guineji byl papež oslavován jako „přivlávající deště“, v Austrálii připisovali tento úspěch řádové sestře Mary MacKillopové. „Toto je první dar vaší nové blahoslavené“, řekl papež před svým odletem ze Sydney a ukázal na proudící déšť, na který vysušená země dlouho čekala. Australský ministerský předseda Pavel Keating i další politici a církevní hodnostáři se objevili na letišti, aby se rozloučili s papežem před jeho dalším letem na Srí Lanku.

(podle Kathpress) -jv-

Zoufalý apel ze Sarajeva došel dne 6. prosince 1994 Institutu katolické teologie Univerzity v Giessenu. Neobrací se jako dřívější výzvy k vládám, ale k „občanům Evropy, kteří nesdílejí cynismus svých vlád“. 17 sarajevských žen a mužů podepsalo za své spoluobčany toto provolání.

Občanům Evropy, kteří nesouhlasí s cynismem svých vlád

Jsme ženy a muži, muslimové a křesťané, žijící v Sarajevu. Už tři roky vidíte na obrazovkách, že nás rdousí srbská přesila. I když každým dnem v nás umírá kousek důvěry v Evropu, k níž se upíná naše touha, přesto stále ještě nemůžeme pochopit, že nás Evropa odsoudila k smrti. Což je to tak velký zločin, že jsme se po rozpadu Jugoslávie chtěli vymanit ze srbské utlačovatelské hegemonie a žít v nezávislém mnohonárodním státě Bosna a Hercegovina? Udělali jsme tento krok nikoli s důvěrou ve vlastní vojenskou sílu, ale spoléhajíc se na slavnostní prohlášení států Evropy (srovn. chartu z Paříže z r. 1990), že už nikdy v Evropě nedopustí genocidu. Brzy jsme se museli přesvědčit, že to byla chyba, myslet si, že evropská šéfová vlád mysleli doopravdy to, co říkali.

Stále ještě odporujeme argumentům islámských fundamentalistů, kteří říkají: evropské státy se tajně dohodly, že zničí islám na Balkáně. Máme ve Francii, Anglii a Německu příliš mnoho přátel, než abychom tomu věřili. Pro oběti v tom ovšem není žádný zvláštní rozdíl, je-li příčinou jejich smrti vražedný úmysl nebo cynická lhostejnost.

Nikdy jsme nežádali, aby Vaši bratři a synové za nás umírali. Ale nemůžeme pochopit, že Evropa, která tak ráda posílala spousty zbraní do celého světa, a to nejen k obraně, nás skoro bezbranně vydává na pospas po zuby ozbrojeným vrahům dětí a hanobitelům žen. Větší cynismus už si sotva lze představit, když se tvrdí, že pro mír v naší krajině bude nejlepší, aby zbrojná a technická převaha nejagresivnější složky konfliktu byla udržována a garantována mezinárodním společenstvím států. Co ještě se musí stát, aby se národy Evropy obrátily proti podlosti svých politiků? Měli byste protestovat už ve svém vlastním zájmu, protože zítra se něco podobného může stát i jiným, možná zrovna Vám. Když budou islámští fanaticové vraždit křesťany v Egyptě, v Libanonu nebo kdekoli jinde, budou se odvolávat na Bosnu.

Jak to ještě můžete snášet, když Vaši zástupci, lord Owen a pan Stoltenberg, po rozhovorech s Miloševićem prohlásili: „Srbští politikové mají vážný zájem na řešení bosenské otázky“? Skutečně stejný zájem, jaký měli Hitler a Himmler na řešení židovské otázky. Jak to ještě můžete snášet, když Vaši politikové úchvatně

řeční v Osvětimi, ve varšavském ghettu a na jiných místech hrůzy, ale současně přihlížejí, jak Sarajevo, Bihač a celá Bosna je rdoušena. Marek Edelman, dosud žijící zástupce velitele povstání ve varšavském ghettu v r. 1943, k tomu v r. 1993 výstižně podotknul: „Evropa se od doby holokaustu a války ničemu nenaučila. Dnes se sice ví, co se v Jugoslávii děje, ale nedělá se nic.“

Proč neodhalí Major a Mitterand své důvody pro podporu velkého Srbska? Co jsme jim udělali, Anglii a Francii?

Nejvíc nás trápí zavražděné děti v Sarajevu. Už jsou jich tisíce. Islámští fanaticové jsou s tím snadno hotovi. Říkají, že je to válka mezi islámem a křesťanskou Evropou. S každým mrtvým dítětem je pro nás těžší odporovat jejich argumentům. A Evropa uklidňuje své svědomí humanitární pomocí. Nevíme, zda tento apel Vaše svědomí zneklidní.

(19 podpisů)

Profesoři z Giessenu se zasužují o mír v Bosně

„Pro obyvatelstvo Mostaru nic neznamená příměří, které vyjednal Jimmy Carter.“ Rychle a s určitostí odpovídá prof. Dr. Adolf Hampel na otázku, zda lidé v Bosně a Hercegovině vkládají svou naději v dohodu, které dosáhl bývalý prezident USA při jednání s válčícími stranami a která má vstoupit v platnost dnes v poledne. Hampel, který vyučuje morální teologii a církevní dějiny, zná z první ruky problémy země s občanskou válkou. Vrátil se po šestidenním pobytu v Mostaru, hlavního města Hercegoviny.

Spolu s Rudolfem Grulichem, profesorem církevních dějin, hovořil v obou částech Mostaru s Chorvaty i muslimy. Dalšími účastníky rozhovorů byli mj. biskup Radko Perič, starosta východního Mostaru Safed Ondrušević, mufti Hercegoviny Sajd Smajkić a předseda parlamentu chorvatské části Bosny Ivo Bander.

Oba profesoři se zasužují o mír v Bosně-Hercegovině. Prvním krokem k němu je solidarita Chorvatů a muslimů, kterou je možno posílit opatřeními, která vytvářejí důvěru, zdůraznil Hampel. Jednáním partnerům byly poskytnuty konkrétní návrhy, s nimiž projevíli souhlas. V náboženské oblasti by se symbolem důvěry mohlo stát vzájemné znovuzbudování jedné mešity a jednoho kostela. Dále profesoři navrhli rektorům univerzit východního a západ-

ního Mostaru „akademickou výměnu“. Podle prof. Hampela by to mohlo probíhat formou přednášek hostujících docentů a společných seminářů. On sám je též ochoten spolupůsobit. Konečně na duben 1995 je plánována mezinárodní konference ve Splitu, jejímž mottem má být „Etnický mír a solidarita obětí“.

Cílem těchto akcí je návrat k multikulturní společnosti, kde by na základě práva národnostních skupin bylo místo pro Chorvaty, muslimy i Srby.

„Bylo by krásné, kdyby se Srbové připojili k našemu snažení,“ zdůraznil Hampel. Většina srbských duchovních je však ve stavu „nacionálního transu“ a uvítali vizi vytvoření velkosrbské říše. „Srby je třeba účinně odradit od této ideje,“ požaduje Hampel. Bez boje to ale asi není možné.

Francie zradila Bosnu?

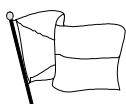
V italském týdeníku „Panorama“ byly dne 9. prosince zveřejněny části telefonických rozhovorů vysokého francouzského důstojníka UNPROFORu a důstojníka Karadžičovy tajné služby, které jsou důkazem toho, že francouzští důstojníci OSN prozrazují Srbům informace o nasazení leteckých sil OSN a předem je varují. Rozhovor mezi francouzským majorem UNPROFOR Albinetem a majorem srbsko-bosenské tajné služby Milenko Indjičem ze 17. října 1993 ve 12 hod.:

ALBINET: *Mám pro vás zprávu...*
INDJIČ: *Ano?* ALBINET: *Přiletí pár letadel. Přeletí Sarajevo, OK?*
INDJIČ: *V malé výšce?* ALBINET: *Ve velmi malé výšce. OK? Ale nemějte strach.* INDJIČ: *Čas neznáš?* ALBINET: *Ne, to neznám.* INDJIČ: *OK.*

O půl hodiny později, ve 12,30, rozhovor majora Indjiče a francouzského plukovníka Rogera Duburga, šéfa jednotek UNPROFOR v bosenském hlavním městě a zástupce velitele, francouzského generála André Subirou.

DUBURG: *Zprávu o letadlech už jsi pravděpodobně dostal....* INDJIČ: *Ano, ano.* DUBURG: *OK. Tedy: to je věc, která se vás netýká.* INDJIČ: *OK.* DUBURG: *OK?* INDJIČ: *OK.* DUBURG: *Ale pozor: Nezapoj se do hry. Rozumíš? Zavolám později..*

V 17 hod. přeletěla letadla NATO nízko nad hlavním městem Bosny Hercegoviny, nebombardovala však ani jednu ze srbských dělostřeleckých pozic, z nichž bylo den předtím odstřelováno Sarajevo.

GLAGOLSKÁ MŠE NA VELEHRADĚ

Glagolská mše, sloužená v neděli 22. ledna 1995 v zaplněné největší moravské bazilice na Velehradě, připomněla staroslověnský jazyk byzantských věrozvěstů, svatých Cyrila a Metoděje. Na závěr Světového týdne modliteb za sjednocení křesťanů ji sloužil čestný děkan bohoslovecké fakulty v Olomouci, profesor staroslověnštiny, prelát Vojtěch Tkadlčík. Sám posbíral původní texty a Glagolskou mši sestavil. Koncelebrovali mu duchovní správce baziliky Josef Hladiš a kněz Josef Vaněčka. Při homilii hovořil Tkadlčík o důvodech a potřebách křesťanského sjednocení. Připomněl různé církve, jejich učení i úlohu žen. V závěru uvedl, že připravovaná kanonizace Jana Sarkandra jako by v současnosti rozdělovala, ale nakonec je určitě spojí. Bohoslužbu doprovázel čtyřicetiletý smíšený pěvecký sbor arcibiskupského gymnázia z Kroměříže. Studentky a studenti nastudovali texty ve staroslověnském jazyce.

Tisk ČBK Praha

ARCIBISKUP GRAUBNER VYSVĚTIL NOVOU KAPLI

V restituovaném klášteře Milosrdných sester III. řádu svatého Františka ve Zlíně vysvětil v sobotu moravský metropolitán a olomoucký arcibiskup Jan Graubner novou kapli. Při bohoslužbě ocenil krásné dílo v hodnotě zhruba 500 000 korun, zasvěcené Neposkvrněnému početí Panny Marie. Kapli ve čtvrtém nadzemním podlaží kláštera vybuďovala podle návrhu architekta Josefa Bartáka společnost Form Hlučín. V kapli je 40 míst k sezení. V budově kláštera žijí v současnosti tři řeholnice. Poprvé se v sobotu modlily u cínového kříže vysokého asi 90 centimetrů, jehož autorem je architekt Gothart Janda. V objektu uprostřed města je umístěna zlínská církevní škola a církevní instituce.

Tisk ČBK Praha

PROSTĚJOV VRACÍ CÍRKVI KAPLIČKY

Římskokatolické církvi vrátí město Prostějov 15 kapliček. Podle dohody, uzavřené při jednání s moravským metropolitou a olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem, přejdou kapličky na území patřícímu městu do církevního vlastnictví bezúplatně. Nový vlastník se postará o jejich údržbu tak, aby historické stavby zůstaly zachovány podle pokynů památkářů.

Tisk ČBK Praha

NÁVŠTĚVA BELGICKÉHO MINISTERSKÉHO PŘEDSEDY

Pražského světícího biskupa Františka Lobkowicze navštívil v pondělí 16. ledna belgický ministerský předseda Jean-Luc Dehaene. Belgický host se především zajímal o současnou situaci církevního školství, o provoz seminářů a teologických fakult, obsazení farností kněžími a stálými jáhny, dále ekonomickým zajištěním církve, včetně restitucí církevního majetku a perspektivami vztahů mezi státem a katolickou církví. Návštěva proběhla v přátelském ovzduší a obě strany vyslovily nad možností této návštěvy své uspokojení.

Tisk ČBK Praha

NOVÁ ENCYKLIKA

Ohlášená encyklika papeže Jana Pavla II. k ochraně života bude vydána asi v březnu. Poselství o ekumenických vztazích má být vyhlášeno koncem června při příležitosti návštěvy ekumenického patriarchy Bartoloměje ve Vatikánu. Oznamoval to vatikánský mluvčí Navarro - Valls.

Tisk ČBK Praha

POKROK NA POLI EKUMENISMU

Je to velký pokrok v ekuméně, když jsou postupně překonávány staré předsudky mezi církvemi. Zdůraznil to světící biskup Hans Joachim Gerschke. Řekl doslova: „Vidíme, že nás otázky spojené s učením o ospravedlnění, s poslední večeří a mší a také s problémem papežského úřadu nemusí natrvalo rozdělovat. Během nedávných rozhovorů teologů došlo k viditelnému pokroku. V rozhovorech je nutno pokračovat. Jsou potřebné odvážné kroky na všech stranách, aby bylo dosaženo viditelné církevní jednoty, která žije ve smířené rozmanitosti.“

Tisk ČBK Praha

SALESIÁNI V ZEMÍCH BÝVALÉHO SOVĚTSKÉHO SVAZU

Salesiáni působí celkem v 5 zemích bývalého Sovětského svazu: V Bělorusku, Gruzii, Ukrajině, Litevsku a Rusku. Žije zde téměř 219 milionů obyvatel. Katolická je pouze Litva, kde je 75% katolíků, v ostatních čtyřech zemích tvoří katolíci jen 5% populace. V pěti zmíněných zemích je 107 salesiánů ve 12 komunitách a 13 noviců. Spolubratři vedou jednu učňovskou školu, 28 farností a 15 středisek mládeže nebo oratoří.

Tisk ČBK Praha

18. SETKÁNÍ SPIRITUALITY SALESIÁNSKÉ RODINY

Ve dnech 26. - 29. ledna proběhne v Římě v generálním domě salesiánů „18. setkání spirituality salesiánské rodiny“ s tématem Jsme povoláni ke svobodě - preventivním systémem pomáhejme mládeži nalézt smysl pro hodnoty. Ze salesiánské rodiny se setkání zúčastní zástupci dvanácti větví: salesiáni, Dcery Panny Marie Pomocnice, salesiánští spolupracovníci, Žáci a žákyně Dona Boska a Dcer Panny Marie Pomocnice, Volontárie Dona Boska, Dcery svatých srdcí Ježíše a Marie, Salesiánky oblátky Nejsvětějšího srdce, Apoštoľky Sváté rodiny, Sestry lásky z Miyazaki, Sestry Neposkvrněného početí Panny Marie Pomocnice, Sdružení Panny Marie Pomocnice a Sestry misionářky Panny Marie Pomocnice. Za Českou republiku, ve které působí pouze prvních pět jmenovaných skupin salesiánské rodiny, bude přítomen salesián P. Josef Kopecký z komunity Praha - Dolní Počernice, delegát pro salesiánskou rodinu v české provincii salesiánů.

Tisk ČBK Praha

PODPORA CÍRKVI V MAĎARSKU

Vláda přislíbila církvím uznaných státem na letošní rok 1995 podporu ve výši 8,5 miliardy Kč. Větší část připadne katolické církvi, protože dvě třetiny obyvatelstva jsou katolíci. Kolem 60% státních prostředků bude použito pro opravy církevních budov a pro podporu katolických škol.

Tisk ČBK Praha

Křesťanské kulturní středisko

BARTHOLOMEUM

Benedettiho 497, 530 03 Pardubice,
tel: 040 - 218 91

pořádá v roce 1995 tyto poutní
zájezdy:

Fatima (Lurdy-Montserrat-Guadalupe)

Lurdy (La Salette-Avignon-Nevers)

Řím (Florence-Pisa-Padova)

Taizé (Paříž-Štrasburk-Remeš)

Medjugorje (Vídeň-Štýrský Hradec-Znojmo)

Altötting (Mariazell-Pasov-Melk)

Litmanov (Levoča-Rožnov-Bouzov)

Czestochowa (Krakow-Wadowice-Wieliczka)

Velehrad, Hostýn, Křtiny, Sv. Kopeček, Klokoť, Sv. Hora, Filipov, Jablonné, Pašijové hry na Šumavě.

Informace o jednotlivých zájezdech či katalog všech zájezdů na požádání zašleme!

DIALOG MEZI CÍRKVEMI

Ještě v tomto roce má dialog mezi katolickou a pravoslavnou církví pokračovat. Proto se v červnu setká ekumenický patriarcha Bartoloměj I. a papež Jan Pavel II., podle něhož propast mezi oběma církvemi není příliš velká. Obě církve úzce spolupracovaly i během letošního Týdne modliteb za jednotu křesťanů.

Tisk ČBK Praha

VATIKÁN - USA - DOHODA O POMOCI

Vatikán a USA plánují společné pomocné akce. Papež Jan Pavel II. přijal tento týden návrh prezidenta Clintona. Oznamil to americký vyslanec u Vatikánu Raymond Flynn. Papež Flyna požádal, aby plánoval koordinaci mezinárodních pomocných akcí s předsedou Papežské rady Spravedlnost a mír Rogerem Etchegarayem. Clinton poslal papeži v listopadu dopis, ve kterém vyslovil přání vyměňovat si diplomatickou cestou informace o humanitárních akcích.

Tisk ČBK Praha

KONVENCE O BIOETICE

Evropská rada se bude koncem měsíce zabývat konvencí o bioetice. Německá akce „Život“ se obrátila otevřeným dopisem na členy Evropské rady a protestuje v něm proti připravované konvenci. Především kritizuje článek 15. konvence, který dovoluje pokusy na nenarozených dětech po 14. den života.

Tisk ČBK Praha

POLSKO

- NOVÝ KATECHISMUS

Nový katechismus katolické církve bude vydán v březnu tohoto roku. První vydání bude mít 100 tisíc výtisků. Cena bude asi 220,- Kč. K polskému překladu katechismu plánují polští biskupové vydat pasýřský list.

Tisk ČBK Praha

FRANCIE

- POTRATY - PROTEST

Francouzští biskupové ostře odsoudili potratový zákon, který platí 20 let. Je třeba se kriticky nad celým problémem zamyslet, žádají ve svém prohlášení. Potratům se mají bránit z důvodů svědomí i lékaři. Potrat znamená popření lidskosti a nikdo ho nemůže vykládat jako hájení lidských práv.

Tisk ČBK Praha

ATEISMUS - SYMPOZIUM

Zánik ateistického totalitarismu a současné působení ateistického humanistického světového názoru

označil vídeňský profesor Dr. Johann Figl za velkou výzvu monoteistickým náboženstvím. Ateismus jako totalitní politicky zajištěný systém sice v Evropě ztroskotal, ale určitá rezidua budou působit i v jiných politických systémech dál, řekl Figl. Je jisté, že východní ateismus v některých svých formách působí dál, zvláště pokud jde o kritiku náboženství. Řekl doslova: „Tyto nové možnosti působení „starého“ ateismu se projeví tehdy, když se jeho zastánci spojí se západním liberálním ateismem v jeho protináboženských a protikřesťanských tendencích.“

Tisk ČBK Praha

KATOLICKÉ ČASOPISY V RUMUNSKU

V Rumunsku vychází celkem 117 katolických časopisů. Z toho pět je vydáváno v hlavním městě, přičemž jeden titul je určen zvláště mládeži a další katolické inteligenci. V různých městech vycházejí čtyři časopisy pro katolíky latinského a východního obřadu. Jediným řádem, který vydává svůj časopis, jsou fran-tiskáni - konventuálové.

Tisk ČBK Praha

SLOVENSKO - ZASEDÁNÍ BISKUPŮ

Návštěva papeže Jana Pavla II. na Slovensku 1. a 2. července bude připomínkou velkých slovenských poutí, které byly v osmdesátých letech nejzřetelnějším znamením duchovního odporu proti komunistickému režimu. Tuto informaci předalo tiskové středisko Biskupské konference Slovenska po posledním zasedání slovenských biskupů. 1. července odpoledne bude papež sloužit mši pro mládež v poutním místě Šaštín. V neděli 2. července odjede do východoslovenského poutního místa Levoča, kde se při mariánských slavnostech v osmdesátých letech shromáždilo až 250 tisíc mladých lidí.

Apoštolský nuncius na Slovensku arcibiskup Luigi Dossena apeloval během zasedání na biskupy, aby byli mezi sebou a s papežem jednotní. Při vlivech ze západu mají pečlivě rozlišovat mezi kladnými a zápornými podněty. Arcibiskup Dossena podtrhl, že v dnešním teologickém myšlení opět ožívají bludy, o kterých jsme se domnívali, že jsou překonány. Je to například pelagianismus (který popírá nutnost milosti) a arianismus (vidí Krista jen jako člověka). Tím je nutnější prohloubená katecheze ve věcech víry, kterou má umožnit nový světový katechismus.

Jak sdělil sekretář Konference biskupů Slovenska biskup Dominik Hrušovský, duchovní služba ve slovenské armádě nezačne 1. ledna, jak se původně plánovalo, ale v září. Nová slovenská vláda je sice s dříve

sjednanou dohodou srozuměna, ale chce záležitost duchovní služby v armádě ještě přezkoumat.

Biskupové Slovenska zřídili na svém plenárním zasedání komisi pro přípravu svatořečení košických mučedníků. V roce 1905 byli prohlášeni za blahoslavené dva jezuité a jeden kanovník, kteří byli 1619 při dobytí města Košic umučeni knížetem ze Sedmihradka Gabrielem Bethlenem proto, že se zdráhali přijmout kalvinismus.

Tisk ČBK Praha

SITUACE DIECÉZE BANJA LUKA

V BOSNĚ- HERCEGOVINĚ

Biskup z Banja Luky a předseda Komise pro události v Medjugorje Mons. Franjo Komarica nemá už skoro žádné věřící chorvatské národnosti. Systematicky byli ze svých domovů vyhnáni v tzv. etnických čistkách. 370 jeho diecézánů-Chorvatů bylo zavražděno, 140 000 vyhnáno. Jeden kněz mrtvý, jeden nezvěstný a třetí zemřel několik měsíců po propuštění ze srbského koncentračního tábora na následky mučení. Biskup Komarica proměnil své biskupské sídlo na charitativní centrum. Pro nedostatek potravin, stále vypadající dodávky proudu a plynu a pro nedostatek léčiv klepou na jeho dveře nesčetné zástupy lidí. Továrny jsou zavřeny a lidé (hlavně muslimové) hledají záchranu ve veřejných kuchyních. Situace je opravdu katastrofální a proto biskup prosí dále o pomoc všeho druhu pro trpící a zapomenutý národ. Pomoc přichází do Banja Luky přes Záhřeb.

FBM

JEŠTĚ Z MEDJUGORJE

Polská televize natáčela v Medjugorje od 9. do 16. ledna dokumentární film. - 50 důstojníků a vojáků argentinských „modrých příleb“ umístěných v Chorvatsku navštívilo 19. ledna Medjugorje. Účastnili se mše sv. a vykonali pouť na Horu zjevení. - Koncem ledna budou zahájeny nutné opravy na kostele sv. Jakuba v Medjugorje: nová elektroinstalace, nová klimatizace a nové osvětlení. Práce na věžích a na kostele zvenčí pokračují. Farní úřad prosí poutníky o trpělivost v případě, kdyby je tyto práce poněkud rušily.

PBM

CHVILKA HUMORU

Při odletu Sv. Otce z Manily se start letadla zdržel kvůli poruše na jednom temostatu. Atmosféru čekání odlehčil jeden z biskupů vyprávěním této historky:

V mé diecézi je jeden Papuánc modlil takto vroucně k Pánu:

Otče nebeský, dej nám více kněží, více biskupů a více papežů: máme jenom jednoho.

Kořeny New Age

Spiritismus

Vznik New Age v USA v polovině tohoto století byl jakousi zdokonalenou replikou situace, která zavládla v USA již o sto let dříve. Tehdejší rychlý rozvoj průmyslu spojený s výstavbou železnic a hutí, příliv přistěhovalců a problémy s otroctvím provázela krize tradičních náboženství, která obrátila pozornost jak k sociálním utopiím (Ch. Fourier), tak různým kosmologickým vizím (E. Svedenborg). Velkou pozornost při hledání nového duchovna vzbudily senzační zprávy o pokusech s náměsíčními, s nimiž již dříve začal léčitelský a hypnotizér Franz Anton Mesmer (1734-1815). Na ně navázal Justinus Kerner (1786-1862), který ve svých časopisech „Listy z Prevorstu“, a „Magikon“ referoval o „vnitřním vidění“, „zjevení duchů“ a jasnovidectví. O postavě svého předního média, senzitivní ženě, vydal knihu „Vizionářka z Prevorstu“ (1829). V knize popsal rovněž pokusy s náměsíčními.

V r. 1848 se objevily zprávy o „kontaktu“ se zavražděným obchodníkem, který se údajně podařilo navázat Kateřině (12) a Markétě (14), dcerám metodistického farmáře J. D. Foxe z Hydesvillu. Kolem jeho dcer záhy vznikl kroužek zájemců o styk s duchy. V r. 1849 uspořádal Fox v Rochestru první veřejné spiritistické představení, které mělo neobyčejný ohlas. Následovaly seance v dalších městech a do dvou let se stalo spiritistické hnutí velmi populární. V roce 1855 mělo v Americe na milion přívrženců, kteří byli přesvědčeni o možnosti kontaktu s duchy touto cestou. Ideovým centrem se stala revue „Vizionáři z Poughepsie“, kterou redigoval, údajně v tranzu, Andrew Jackson Davis (1826-1910), vedoucí teoretik spiritismu. Ve svém hlavním díle „Principy přírody“ vytvořil konglomerát básnicko-vizionářské kosmologie a ranně socialistické utopie o „onom světě“, který má charakter pozemského ráje. Spiritismus se záhy přesunul z USA i do Evropy. V Anglii vzniklo Národní sdružení spiritistů, které má ještě dnes 15 000 členů a 460 kostelů.

Atraktivnost spiritismu vyplývala jednak z jeho nabídky „hmataelných důkazů“ o nesmrtnosti duše a možnosti kontaktu mezi zemřelými a pozůstalými, a jednak z jeho filozoficko-utopistické vize světa bez problémů, jakými byly v době jeho vzniku na př. války, otroctví, alkoholismus a nerovnost mezi mužem a ženou. Skutečnost, že se sestry Foxovy později veřejně přiznaly k tomu, že jejich seance byly obyčejný podfuk, neměla již na šíření spiritismu žádný vliv.

Od kontaktů s duchy cestou klepání stolků a skleniček se postupně přecházelo ke zkušenostem, jaké nabízel mesmerismus v oblasti hypnózy. Na místo Mesmerova „náměsíčního stavu“ nastoupil „tranz“. Ženy získaly další roli: osvědčovaly se nejlépe jako médium. To silně podpořilo ženské sebevědomí. Proslulým médiem byla např. Emma Hardingenová-Brittenová. Tato média pak byla „posly“ onoho světa. Rozvíjely se předpisy pro nezbytné rituály, které měly umocňovat „sílu společného fluida“. Součástí těchto rituálů se staly nejruznější okultní praktiky. Styk se záhrobím zprostředkovalo mezi jiným tzv. „automatické psaní“ pod kontrolou kontaktovaného ducha. V tom se osvědčil reverend W. S. Moses, který takto sepsal knihu „Vyučování duchů“.

Postupem doby se jednak zdokonalovaly a modernizovaly prostředky, které údajně záhrobí používá pro sdělování poselství pozůstalým, jednak se rozšířila paleta záhrobních duchů od těch, kteří dříve zemřeli, na mimozemské duchové bytosti vůbec až konečně na jakousi personifikaci „všeobsahujícího vědomí“, s nímž udržují média kontakt pomocí tzv. „chanelingu“, jakési „kanálové pošty“. V této fázi spiritismu zcela splynuly hranice mezi podvědomím a „nadvědomím“, mezi vědomím jedince a tzv. „všeobecným vědomím“, což už namnoze znamená pro spiritisty něco jako „božské všeobjímající vědomí“. V současné době je příkladem takového „kanálového spojení“ spiritistická lóže v Curychu, v níž se uplatňuje spiritismus, který přichází s „novým zjevením“. Ideologickou základnou tohoto současného spiritistického centra jsou spisy odpadlého katolického kněze Johannese Grebra (1874-1944). Centrum pořádá „přednášky“ záhrobního mistra „Josefa“, které interpretuje médium. Uskutečněných přednášek je více než 1 500.

Jiným příkladem je vznik tzv. „nových evangelií“ (Vodnářovo evangelium, Kniha Urantia) a dalších poselství ve středisku New Age Findhorn ve Skotku. O masovou popularizaci tohoto fenoménu se postarala herečka Shirley McLainová. V USA se s „chanelingem“ můžeme setkat běžně v různých televizních shows, kde „kanalizující média“ jsou předními televizními hvězdami.

Spiritismus se takto bezprostředně stává jednou ze složek hnutí New Age. Ale to není jediný vklad spiritismu do tohoto fenoménu. Je tu ještě další cesta, která šla poněkud oklikou a která se postarala nejdříve o zásnuby západního spiritismu s orientálním náboženstvím.

Jedním z význačných spiritistických médií byla Helena Petrovna

Blavatská, roz. Rottensteinová (1831-1891). Ta vedla v New Yorku tamní spiritistický kroužek „Miracle Club“. V roce 1875 přejmenovala svůj Club na Teosofickou společnost (TS). Presidentem TS se stal již vzpomenuť Henry Steel Olcott. Blavatská i Olcott odcestovali 1878 do Indie, kde svou TS nejdříve připojili k Arya-Samaju (Arijskému svazu) a sídlo společnosti přemístili do Adyaru na Madagaskaru. Pak oba přestoupili oficiálně k buddhismu. Nejednalo se přitom jen o jednostranné ovlivnění spiritismu buddhismem, nýbrž o vzájemnou výměnu a ovlivňování idejí. Jak Blavatská tvrdí, obdržela na Ceylonu jako „zjevení“ úplnou teosofickou nauku od „mistra“ Mahatmy. Podstatou „zjevení“ je tzv. „Velké bílé bratrstvo nanebevzatých Mistrů“, kteří vyzarováním zvláštní duchovní energie řídí náš sluneční systém k uskutečnění tzv. „světového plánu“ ve všech náboženstvích.

Smyslem teosofie je vytvoření nadkonfesního bratrství všech lidí. To předznamenalo vznik „mezinárodního synkretismu“, který prosazuje tézi, že všechna náboženství jsou zcela rovnocenná a směřují k jednomu cíli. Smyslem hnutí je přimět lidi, aby vedli uvnitř jednotlivých náboženství svůj zvláštní život, a to tak, že se pomocí esoterických praktik přenesou do prapůvodního náboženství, které předcházelo vznik všech současných náboženství. Skrývá se za tím návod k libovolným interpretacím a kombinacím, v kterých si „osvícený“ věřící může namíchat koktejl náboženských „pravd“ podle vlastní chuti. To se prakticky uskutečňuje v ideové oblasti New Age.

Není bez zajímavosti, že takřka současně se vznikem Teosofické společnosti v USA vznikla v německém Elberfeldu ve vile přítelkyně paní Blavatské Teosofická společnost „Germania“ a v r. 1896 založil rozenkrucián a vysoce postavený svobodný zednář Franz Hartmann (1838-1912) „Teosofickou společnost v Německu“, a to po osobní návštěvě u Heleny Blavatské na Madagaskaru.

O ještě hlubší splynutí západního spiritismu a okultismu s východní esoterikou se postarala mladší nastupkyně Blavatské Alice A. Baileyová (1880-1949), která se odštěpila od TS v Agyaru a spojila se s tibetským mistrem „Dwjhal Kulem“, který údajně od r. 1919 do její smrti řídil na dálku její „automatické psaní“. Baileyová se stala hlavní zprostředkovatelkou synkretické teosofie do myšlení New Age. Ze stejných zdrojů čerpal později čelný ideolog New Age David Spangler (nar. 1945) pro svou knihu NEW AGE.

(pokračování příště) -Iš-

POLOŽIT ŽIVOT ZA USMÍŘENÍ

27. prosince kolem poledne, Tizi Ouzou. Otec Jean Chevillard je vyvečen na dvůr fary a chladnokrevně zastřelen šesti ozbrojenými muži. Další tři právě přítomní otcové - Christian Chessel, Alain Dieulangard a Charles Deckers - nemají šanci svým vrahům uniknout. Zpráva, která nedávno otřásla světem. Kdo jsou ti to „bílí otcové“? A jaká je jejich role v Alžírsku?

Od této chvíle až do smrti

Otec Christian Chessel (na fotografii se Svatým otcem před odchodem na misi) byl před rokem vyslán do Tizi Ouzou, hlavního města Velké Kabylie, aby tam pracoval na „povznesení“. Podle tradice bílých otců byl pro svou práci dobře připraven. Po ukončení teologických studií byl mladý inženýr-architekt vysvěcen na kněze a vstoupil do Společnosti misionářů Afriky (SMA). Arabštinu a berberštinu studoval na univerzitě v Tizi Ouzou. Se vši energií svých 36 let se otec Christian pustil do velkého úkolu: vybudovat na farním dvoře knihovnu a čítárnu. Na dvoře, který je otevřený pro všechny. Pro studenty, kteří nutně potřebují knihy, pro ty, kteří sdílejí se svou rodinou dvoupokojový byt a potřebují pracovat v klidu. Vloni v létě strávil otec Christian několik týdnů v městě Alžír, aby shromáždil stovky knih v arabštině, berberštině a francouzštině. Plány knihovny jsou dokončeny, potřebné finance shromážděny, místní úřady udělily povolení ke stavbě. „Když se nic zlého nepříhodí, započnou práce v lednu“, napsal otec Chessel v dopise 2 dny před smrtí.

V roce 1991 před Bohem a před svými nadřízenými složil slib, že se zasvěcuje od této chvíle až do smrti církevním misiím v Africe. Shodou okolností před ním ležela jako relikvie arabská bible, která patřila třem bílým otcům zabitým Tuaregy v provincii 1881. „Bylo to jako předzvěst“, zdůrazňuje jeden z bratří misionářů.

Kdo jsou bílí otcové?

Společnost misionářů Afriky založil r. 1868 kardinál Lavigerie právě v Alžírsku. Řád rychle vyrostl a získal množství konvertitů. Ale posledních několik desetiletí se řád vzdal všech forem proselytismu, aby se stal živou přítomností Krista mezi nejhudšími. Jako avantgarda křesťanů, kterých je v Alžírsku hrstka, vzali na sebe bílí otcové mnoho úkolů

sociálních, charitativních i kulturních.

Po vraždě v Tizi Ouzou se zvýšil počet řeholníků zabitých v Alžírsku během jednoho roku na 8. Každé stupňování násilí staví před řád problém, zda zůstat na místě nebo se s ostatními cizinci stáhnout do bezpečí svých ambasad. Tato otázka je nejaktuálnější pro řádové sestry, neboť „jejich jediná ochrana je modlitba“. Několik desítek bílých otců pokračuje ve své misii. Jen velmi málo z nich se vrátilo do vlasti.

„V islámském prostoru otcové reprezentují především přítomnost něčeho, co manifestuje lásku Boha ke všem lidem. Otcové tam nejsou **pro lidi, ale s lidmi**“, zdůrazňuje řádový provinciál Francois Richard. „Nevyhledávají smrt, ale uvědomují si nebezpečí a svou odpovědnost. Berou na sebe prostě tatáž rizika jako Alžířané.“ „Připadal bych si jako zběh, jako zrádce, kdybych opustil tyto lidi, kteří jsou vystaveni nebez-

pečí více než já“, vysvětluje jeden z otců, který žije v Alžírsku už více než 30 let.

Telefonuje Mons. Pierre Claverie, biskup z Oranu

„Jsme ve spojení s různými kongregacemi řeholnic: udržujeme svou přítomnost v Alžírsku. Jedním z nejdůležitějších úkolů církve je její přítomnost na linii rozdělení. My jsme zde na linii, která neprotíná pouze Alžírsko, ale hrozí rozšířením od severu k jihu. Dnes jako vždycky, těžiště naší misie spočívá v tom být svědky evangelia, komunikovat a usmiřovat, jak jen to je možné mezi odlišnými kulturami a náboženstvími.

Biskupové nikdy nepřikážou opustit zemi, ale je jasné, že osoby nebo kongregace, které se ocitnou v těžkostech, mají absolutní svobodu odejít. Asi stovka kněží a řeholníků a kolem 200 řeholnic zůstává na svých místech. Nemůžeme jim bránit, jestliže touží položit svůj život za usmíření.

Na faru v Tizi Ouzou jsme nezapomněli. Za nějaký čas tam znovu bude kněz. Pohřbu zavražděných bílých otců se zúčastnilo kolem 4 000 muslimů. To je znamení naděje. Viděno mýma očima - to je Alžírsko zítřka.

Dostali jsme stovky bratrských svědectví od muslimů, kteří nám říkali: „Ne, to nejsme my, my nesouhlasíme s takovým absurdním násilím!“ Spoléháme na ně navzdory všemu, třebaže někteří blázni provádí politiku spálené země. Islámsko-křesťanský dialog je důležitější než kdy jindy. Nemůžeme nechat poslední slovo vrahům.“

(Podle La Vie 1/95)
Přeložila -jš-

POZDRAV Z MEDŽUGORJE

Medžugorje, 1.2.1995

Po jedenácti přednáškách v zahraňičí se s radostí vracím do Medžugorje, které končí svůj „zimní spánek“. Tisíce lidí, kteří přišli na mé přednášky, aby slyšeli poselství P. Marie, mě překvapili (a potěšili) jedním společným bodem: Po třech hodinách sdílení, přes pozdní hodinu, se neměli k odchodu - „chtěli ještě“! Srdce byla hluboce dotčena, vždyť všichni zkusili, jak je jejich Matka miluje, navštěvuje, jak odpovídá na ty nejživot-

nější otázky naší doby. Křesťanskému lidu se líbí, že Ona klade laťku vysoko, s opravdovými požadavky Evangelia, a to v době, kdy tolik kněží má strach tyto požadavky nabízet. Například: Po přednášce v jedné farnosti mnoho lidí znovu našlo cestu ke zpovědnici, zatímco pan farář si myslel: „Nevěřím, že P. Maria se zjevuje v Medžugorje: Kdyby to byla ona, nežádala by měsíční zpověď.“ Tři dny na to přišlo poselství (1.95): „Drahé děti, zvu vás ke sv. zpovědi“..

V Itálii Jakov a Annalisa mají první dítě: malou Ariannu Marii. „Děkujte Bohu za to, jak obdivuhodně vás stvořil“, říká P. Maria; „Děkujte za krásu a velikost života!“ P. Slavko pokřtí Ariannu asi 12. 2. 1995.

Jeden poutník se ptal Mirjany: „Většina vidoucích zvolila manželství. Je to znamení, že P. Maria chce víc valorizovat rodiny a místo laiků v církvi?“ (Odpověď:) „Ne! Kněží a řeholnice jsou důležití. (Kněží a laici) nemohou žít jedni bez druhých.“ ☺

NABÍDKA KŘESŤANSKÝCH ŠKOL

Informace o možnosti studia v SUM Don Bosko ve Vřesovicích

Naše SOU je velmi mladé. V červnu 1994 jsme otevřeli cestu do života prvním absolventům. V letošním roce 1994/1995 studuje a žije v našem SUM DON BOSKO 53 chlapců, z nichž se řada ocitla v tísní nejrůznější povahy. Kromě odborného vzdělání v oboru zedník jim poskytujeme domov v tom nejširším slova smyslu. Od stravy, bydlení, po odpovídání studium a trávení volného času - volný čas a studium tráví chlapci se svými asistenty. Naším společným posláním je naplňovat zásady preventivního vzdělávacího a výchovného systému Dona Boska. Základní kameny, které prolínají celou naší prací, jsou - láska, rozum a víra.

18. dubna 1995 od 9 hodin proběhne přijímací řízení všech přihlášených. Spočívá zejména v osobním pohovoru přihlášeného chlapce s ředitelem Střediska, s učiteli i vychovateli. Naším přáním je, aby tomuto pohovoru byl přítomen ten, kdo dosud chlapce vychovával (rodiče, poručník, vychovatelka z Dětského domova apod.) Přihlášky můžete posílat do konce března 1995. Víťame, když je k přihlášce přiloženo vyjádření duchovního správce, pokud je chlapec věřící. Zájemcům pošleme podrobnější informace. Naše dílo je stále ještě nedokončené. Celá náročná rekonstrukce farní budovy je, i díky

pomoci našich mladých učňů, téměř hotová. Zbývá ale vybavit Středisko uvnitř. Finance chybějí. Za možné dary všem dobrodincům v minulosti, přítomnosti i budoucnosti Pán Bůh zaplatí!

P. Jan Jiříček SDB
ředitel SUM DON BOSKO
798 09 Vřesovice

Studium oboru všeobecná sestra s křesťanským zaměřením na Střední zdravotnické škole Olomouc

V letošním roce si děvčata i chlapci z 8. a 9. tříd opět mohou podat přihlášku na SZŠ Olomouc ke studiu Oboru všeobecná sestra s křesťanským zaměřením. Jedná se o čtyřleté studium s maturitou, určené pro děti z křesťanských rodin. Součástí učebního plánu jsou mimo jiné i předměty křesťanská etika a křesťanská výchova. Povinná je výuka italského jazyka.

Předpokladem pro přijetí ke studiu ve školním roce 1995/1996 je podání přihlášky s označením oboru, k níž je nutno připojit potvrzení duchovního správce farnosti o křesťanské výchově v rodině a jeho vyjádření o křesťanských aktivitách a zájmech žáka. Průměrný prospěch uchazeče za 7. a 8. ročník nemá přesáhnout hodnotu 1,7.

SZŠ má vlastní moderní domov mládeže s možností celodenního stravování (ubytování 200,- Kč, celodenní strava 550,- Kč měsíčně). Studentky mohou být také ubytovány v domově sester řádu sv. Voršily.

Pro školní rok 1995/1996 je vypsáno na třídu pět stipendií po částkách 200,- Kč měsíčně.

Dnem otevřených dveří

na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži bude sobota 11. února 1995. Začne v 9.00 hodin mší svatou ve školní kapli. V 10.00 hodin v aule poskytnete vedení školy všem přítomným základní informace o procesu vzdělávání a výchovy mladé křesťanské generace na této čtvrtý rok se formující církevní instituci. Pak až do 13.00 hodin bude možnost osobních setkání a rozhovorů s učiteli, vychovateli a studenty. Zájemci o studium na AG z řad žáků 8. a 9. ročníků základních škol, jejich rodiče, přátelé, bývalí absolventi a veřejnost z blízkého i vzdáleného okolí - všichni budou srdečně vítáni v učebnách a kabinetech a také v pokojích na Domově mládeže. Sami mohou posoudit, jakým směrem a k jakým cílům se snaží tato staronová škola ubírat.

8. února 1995 oslavil své 80. narozeniny náš spolupracovník

Mons. Dr. Vojtěch Tkadlčík,

profesor Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Ad multos, plurimos annos!

AVETOUR DO IZRAELE

Jedinečná možnost k životní pouti do Svaté země za mimořádnou cenu. IZRAEL 28.4.-17.5.95 - 15300,-Kč!!!

Doprava autobusem a lodí přes Rodos a Kypr (zastávky), prohlídka antického Řecka, 8x ubytování v Izraeli, snídaně, pojištění, víza, duchovní doprovod a průvodce.

Přihlášky a informace: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška tel. a fax - 0443/21929

AVETOUR DO MEDŽUGORJE

12.4. -18.4. 1995 (na velikonoce)
19.4. -25.4. 1995, 4.5. - 10.5. 1995
a 21.6. - 27.6. 1995 (na výročí zjevení Panny Marie)

Cena vždy 1700,- Kč.

Nástupy dle možností - Dobruška, Hradec Králové, Svitavy, Ostrava, Nový Jičín, Olomouc, Přerov a Brno.

Přihlášky a informace: Jiří Chválek, Družstevní 995, 518 01 Dobruška tel. a fax - 0443/21929

☛ - Osvětlující odpověď, vždyť cílem P. Marie není povýšit ten či onen životní stav (Bůh mluví jedinečným způsobem ke každému), ale žádat o svatost ve všech životních stavech. Chce **svaté rodiny**, jako chce **svaté kněze!**

Otec Jozo už není kvardiánem kláštera v Širokém Brijegu (nahradil ho P. Svetozar), takže je víc k dispozici, aby svědčil v zahraničí. Po pobytu v Itálii bude koncem února ve Francii, kde se setká s velkými i malými. (7-11. března je očekáván na Slovensku. p.př.)

Otec Slavko končí 9. února své velké „turné“ po Jižní Americe, kde ho lidé přicházejí poslouchat po desetitisících! Je třeba říct, že (už v říjnu 94) sám Sv. Otec dal své požehnání pro toto „turné“.

Film „Gospa“, který zde byl natáčen, vyjde v květnu v Americe a potom v Evropě. Podle některých „vyvolených“, kteří ho už mohli vidět, je to spíš obraz společnosti než duchov-

ní film o poselstvích. Dobře ukazuje místní situaci v roce 1981.

V Mostaru se sešla, poprvé v dějinách, bisk. konference Bosny-Herz. (dřív to byla bisk. konf. celé Jugoslávie). Mgr. Perič (Mostar), Mgr. Komarica (Banja Luka), kardinál Pulič (Sarajevo) a jejich apoštolský nuncius se zabývali budoucností bosenských diecézí, kde po tragickém „etnickém čištění“, které vyprázdnilo ty kraje od chorv. křesťanských obcí, jsou biskupové jako pastýři bez oveček. Reorganizovali Charitu a pravděpodobně vzpomněli i Medž. Čekáme v modlitbě jejich závěry.

V Manile jeden mladý z každé země světa měl přijít pozdravit Sv. Otce. Když přistoupil ten ze Sarajeva, Jan Pavel II. se nemohl udržet, obejmul ho a dlouze ho tiskl k srdci před 4 miliony lidí.

Drahá Gospo, jsme hrdi na nejmilejšího z Tvých synů, kterého Ty sama jsi vybrala pro naši dobu!

Sestra Emanuela

12. část

**JAN SARKANDER FARÁŘEM
V HOLEŠOVĚ (1616 - 1620)**

Jan Sarkander byl uveden do úřadu holešovského faráře při slavnosti znovuposvěcení kostela svatě Anny, který byl odňat Českým bratřím. Slavnosti se zúčastnil i kardinál Dietrichštejn.

Byla to velká slavnost, neboť v Holešově nebylo předtím asi 40 let katolického kněze. Katolického obyvatelstva byla mizivá menšina. Teprve když holešovské panství koupil katolický pán Ladislav Popel z Lobkovic, bylo započato se soustavnou obnovou katolické víry. Roku 1615 povolal Lobkovic do Holešova jezuity, aby konali misie. Rok nato pak přichází Jan Sarkander, aby v započaté obnově pokračoval.

Kromě Holešova patřilo k Sarkandrově farnosti ještě 11 vesnic, které navštěvoval. Náročná duchovní správa ho nutila a vyzývala, aby vedl náročný duchovní život. Kdo jej navštívil, našel jej zpravidla při mod-

litbě. Jako farář holešovský konal si Sarkander v Olomouci duchovní cvičení (exercicie) podle svatého Ignáce z Loyoly. Ve své farnosti založil mariánskou družinu (viz Hvězda jitřní, příručka kněžské a bohoslovecké mariánské družiny v Olomouci, 1929, str. 7). Blízký Svatý Hostýn s mariánskou svatyní jej přímo vybízel, aby svou farnost svěřoval pod ochranu Vítězné Panny a Matky Marie.

Nutnost vnitřního spojení s Bohem pociťoval Sarkander tím více, čím více se musel opět zaplést do sporů o hmotné zajištění farního kněžstva. Tehdy nebylo kněžských platů. Jednotlivé obce měly povinnost odvádět svému faráři tak zvaný desátek. V nejistých poměrech byla tato povinnost zanedbávána. Sarkander na její plnění naléhal. Ne pro sebe, ale pro spořádaný chod duchovní správy do budoucna. A jestliže v oněch převratných dobách docházelo k porušování práva, byl Jan přesvědčen, že musí důsledně vyžadovat jeho dodržování.

Mons. Erich Peřík

OTEVŘENÝ DOPIS

žákyně zdravotnické školy pacientce:

Vážená neznámá paní (na odd. 18, pokoj č....)

Jsem studentkou SZŠ v Olomouci, obor: Všeobecná zdravotní sestra s křesťanským zaměřením. Když jsem měla možnost projít klinikou Gynekologie a porodnictví zdejší Fakultní nemocnice, uviděla jsem, jak Vás sestřička odváží k ultrazvukovému vyšetření. Zaujal mne Váš pohled. Co v něm všechno bylo! Byl plný života, prožité moudrosti z radostí i překonaných obtíží. Nesl též utrpení současné bolesti i stopy beznaděje. S těmi mi nešel dohromady křížek na Vašem krku.

Při studiu i v životě se snažím s pomocí Boží vidět i to, co je obvykle lidským očím neviditelné. Vaše duše mne nějakým způsobem oslovila, proto si dovoluji Vám napsat. Není-li Váš křížek jen ozdobným kouskem drahého kovu, musím Vám připomenout, že kdo nosí Krista ne jenom na řetízku, ale i ve svém srdci, nemůže ztratit naději!

V.Z.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odseřatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úvěrováno